SPORT

AUGUST 1968

15

BRAVO, PUIU!

De cîtva timp, iubitorii fotbalului din țara noastră urmăresc cu interes evoluția echipei Allemania Aachen în campionatul Republicii Federale a Germaniei. Aceasta nu pentru că «team»-ul vest-german ar fi celebru în lumea fotbalului, ci pentru simplul motiv că acolo joacă acum ION IONESCU, popularul atacant de pînă mai ieri al Rapidului.

Vestea că Puiu a debutat în noua sa echipă înscriind două goluri în poarta Arsenalului din Londra ne-a bucurat pe toți.

Bravo, Puiu!

POVESTEA ECHIPEI NAȚIONALE DE FOTBAL

A POIANA BRAȘOV

ATLETISMUL
N
AVANPREMIERĂ OLIMPICĂ

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr.15 (230)
ANUL XXI
AUGUST 1968

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei. 43 806

ÎN TABERELE STUDENȚEȘTI

editorialul nostru de

Tiberiu STAMA

SPORTUL – COLEG DE VACANȚĂ

Problema aceasta, de stringentă actualitate, și-au pus-o mulți studenți, dintre cei fruntași, dintre integraliști evident, pentru care vacanța de vară se cuvine să însemne o perioadă de binemeritată destindere, de refacere fizică și intelectuală. O etapă de odihnă pe care studențimea noastră a așteptat-o cu o nedisimulată bucurie.

La drept vorbind, există toate motivele să dorești să fii în vacanță. Toate motivele, înțelegînd prin aceasta și toate condițiile. Fiindcă de la an la an noțiunea de vacanță a îmbrăcat un caracter tot mai complex. Ea nu trebuie înțeleasă în accepțiunea strictă a termenului, ca un prilej de odihnă și numai atît. Vacanța studenților noștri s-a transformat, într-un fel, în așa măsură, încît ai impresia că participi la un festival al tineretului, care începe în iulie și se încheie către mijlocul lui septembrie. Un festival de un fel deosebit, cu multiple acțiuni cultural-artistice dar și sportive, totodată.

Taberele studențești ar însemna un prim mijloc de a desfășura o bogată activitate sportivă, de a practica exercițiul fizic în ipostaze total diferite în raport cu cele din institut sau facultate. Nu este vorba aici de taberele sportive propriu-zise, care, firește, fiind organizate pe profil, pe o disciplină sau alta, își au precizate cîteva obiective bine stabilite. Le vom aminti numai.

La Cluj se vor prezenta în tabără studenții atleți, la Tg. Mureș cei care merg pe firul performanței în scrimă, la Cîmpulung Muscel, marile speranțe ale gimnasticii sportive și artistice, la Timișoara și București și, ulterior la Snagov, studenții specializați în canotaj academic, caiac și canoe. Și, în fine, în Paring, tinerii cu ochi ager și mînă sigură — adepții tirului. În total, peste 600 de sportivi studenți își vor face simțită prezența în aceste tabere de ridicare a măiestriei sportive, organizate în exclusivitate de către Ministerul Învățămîntului (exceptînd-o pe cea de la Tg. Mureș, care este comună cu Federația română de scrimă).

Dar așa cum am subliniat, nu despre aceste tabere vom face referirile noastre. În principal, ne interesează taberele studențești cu caracter recreativ, de odihnă activă. În acest an, asemenea tabere sînt organizate numai de către Comisia sportivă a U.A.S.R. Și, după toate preparativele, sperăm să se înregistreze un succes organizatoric pe toată linia.

Pentru iubitorii litoralului, principala tabără studențească de odihnă este situată la *Costinești*. Cadru excelent pentru plajă (poate concurat doar de *Mamaia*), Costineștiul, care găzduiește de peste 10 ani studențimea noastră, s-a metamorfozat (termenul nu este de fel exagerat) progresiv, devenind tot mai mult un fel de stațiune balneară în care viitorii ingineri și medici, profesori sau economiști au prioritate. Amenajările multiple efectuate aici oferă studenților nu numai condiții de cazare excelente și prilejul de a desfășura activități cultural-artistice, ci și posibilitatea de a fi prezenți în foarte interesante competiții sportive. Firește, înotul este la ordinea zilei (pentru neinițiați sînt programate chiar și cursuri de învățare), însă, la fel, sînt organizate campionate de volei și handbal, fotbal și rugbi. Ca să apreciați cît preț se pune pe activitatea sportivă este suficient să amintim că unul dintre directorii taberei de la Costinești se ocupă în exclusivitate de coordonarea concursurilor, a competițiilor. N-am mai amintit, dar se înțelege că pentru uriașul volum de întreceri sportive organizate, există aici și amenajări corespunzătoare. Pe întreaga perioadă a vacanței de vară, Costineștiul va găzdui mai bine de 6 000 de studenți și studente.

Amatorii de aer ozonat au posibilitatea să aleagă locul de tabără între *Pîrîul Rece* și *Timiș*, alte două cartiere generale ale vacanței studențești și *Izvorul Mureșului*, la fel, un centru cu tradiție. Și în cazul acestora, aidoma Costineștiului, numărul amenajărilor sportive depășește pe cel al... ansamblurilor culturale. În tabere se înregistrează o permanentă întrecere cu participarea selecționatelor diferitelor centre universitare, de foarte multe ori reeditări ale disputelor (în sens pozitiv, evident) din campionatele studențești. La Pîrîul Rece, Timiș și Izvorul Mureșului inventarul sportiv al taberelor este, dacă nu lărgit, cel puțin îmbunătățit, ameliorat. Iată un fapt demn de relevat, cu atît mai mult, cu cît nu rareori chiar studenții sînt aceia care își aduc contribuția la asemenea acțiuni.

Tabere de un fel deosebit, în... mișcare, iată un alt mod la fel de plăcut de a petrece agreabil o parte din zilele vacanței. Taberele în mișcare vizează în primul rînd *Delta*. Mai bine de 2 500 de studenți vor avea prilejul să cunoască — altfel decît din cărți — paradisul de la gurile Dunării, cu locuri, floră și faună care oferă la tot pasul elemente inedite. Călătoria se va face fie cu bacul sau cu pontoane plutitoare, fie cu șlepurile sau — pentru cei mai avizi de... aventură — cu barca sau cu lotca. În itinerarul Deltei vor fi cunoscute puncte turistice de neasemuită frumusețe — așezările de la *Sulina* și *Sf. Gheorghe*, ostroavele *Letea* și *Dranov*, grupurile de lacuri salmastre *Razelm*, *Babadag*, *Golovița*, *Smeica* și *Sinoe*. Pe ambarcațiuni sau la punctele de popas sînt prevăzute seri de dans, programe distractive, concursuri sportive, audiții muzicale, înot subacvatic, concursuri de pescuit. Deci, o gamă largă de activități care vor avea darul să facă de neuitat zilele petrecute în Deltă.

Tabere în mișcare (denumirea ne aparține) sînt prevăzute și la munte, pe nu mai puțin de 11 trasee, în *Apuseni* ca și în *Făgăraș*, în *Ceahlău* și în masivele *Rarău-Giumalău*, în *Bucegi* și *Retezat*, în *Paring* și *Cibin*, în triunghiul montan *Postăvarul — Piatra Mare — Ciucaș*, în *Piatra Craiului — Iezer* și *Păpușa* și, în fine, în legendara *Țară a Vrancei*.

Organizate de către Biroul de turism pentru tineret (instituție care în ciuda faptului că se află la început de drum este pusă pe fapte mari), aceste tabere din Deltă și de la munte sînt destinate să completeze cunoștințele studenților noștri, să le dezvăluie frumuseți de vis, să le creeze un sentiment de încîntare. Nevoia, setea de exercițiu fizic manifestate de studenți vor fi și în asemenea situații împlinite: Biroul de turism pentru tineret a prevăzut în programul acestor tabere multiple acțiuni sportive, fie cu participarea studenților, fie între studenți și tinerii din locurile vizitate. Încă un pas către cunoaștere, către legarea de noi prietenii.

Ar mai fi necesară o concluzie? Poate, doar ca să îndeplinim o simplă formalitate. Astfel, credem, se desprinde limpede, că sportul este armonios integrat în viața taberelor studențești de vară, preocupare pentru care Ministerul Învățămîntului, UASR și Biroul de turism pentru tineret merită toată prețuirea.

La POIANA BRAȘOV

ATLETISMUL ÎN AVANPREMIERĂ OLIMPICĂ

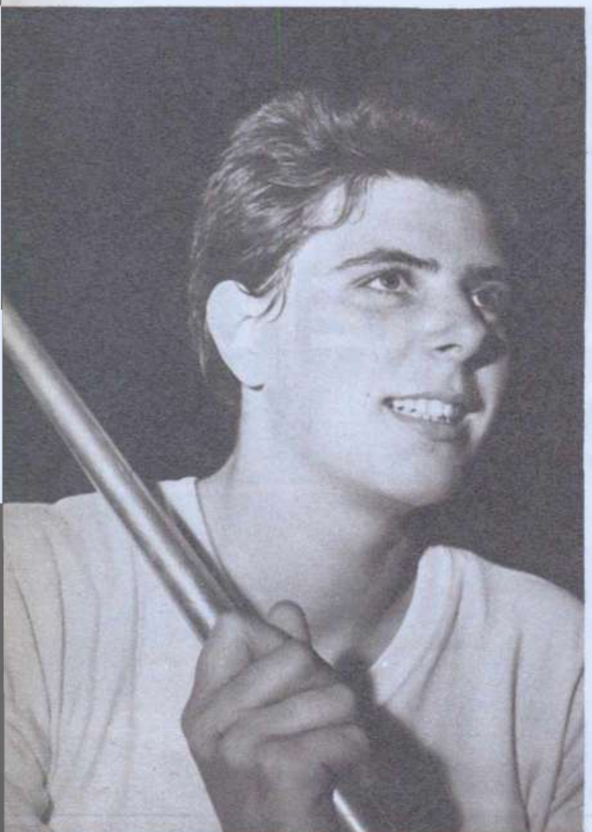
Trei dintre cele mai valoroase discobole din lume, candidate la podiumul olimpic: Karin ILLGEN (59,24 m), Lia MANOLIU (56,78) și Liesel WESTERMANN (59.18) — de la stînga la dreapta.

Revista SPORT prezintă cititorilor săi cîteva imagini, mai sugestive, selecționate de la întrecerile celei de a XVII-a ediții a Campionatelor internaționale de atletism ale României, o fotocronică a competiției desfășurate, de data aceasta, în premieră, în încîntătorul decor al Poienii Brașov. Desigur, Poiana este departe de altitudinea capitalei mexicane, dar totuși înălțimea ei (peste 1 000 m), coroborată cu pista devenită grea din cauza ploii și cu frigul neobișnuit din prima zi (9 grade) au încărcat, fără îndoială, toate rezultatele cu un apreciabil coeficient, de care orice comentator obiectiv trebuie să țină seama. În atari condiții, multe dintre cifrele realizate în finale apar excelente și ele merită a fi consemnate cu majuscule. Deși «colorate», întrecerile atletice au resimțit, din păcate, lipsa unor atleți de primă mînă (sub acest aspect, față de eforturile materiale făcute, am fost oarecum decepționați). Și totuși, unele dintre performanțe au fost înalte. Unde se vede cît de mult și cît de repede crește atletismul în întreaga lume. Cum se prezintă atletismul românesc în contextul internațional, prin prisma campionatelor de la Poiana? După părerea noastră — în ansamblu — încă modest și destul de departe de adevărata valoare internațională. Ne lipsește o ECHIPĂ, deși, ca și în trecut, de altfel, avem cîteva stele de primă mărime, cu care ne putem oricînd lăuda. Dar asta nu ne va putea mulțumi la infinit. (D.C.)

Fotografii realizate de Paul ROMOȘAN

LA POIANA BRAȘOV

ATLETISMUL Î

Mihaela PENEȘ, în revenire de formă, aruncînd sulița la 57,16 m (a cincea performanță mondială a anului) pare a-și reaminti de apropierea J.O.

Același loc — unu la Poiana și cinci în lume — în zestrea Vioricăi VISCOPOLEANU (6,56 m la lungime) — o serioasă doză de optimism pentru Mexic, mai cu seamă dacă avem în vedere și săriturile, depășite de puțin, în jur de 6,80 m!

Virginia BONCI (1,70 m la înălțime) — locul doi la egalitate cu iugoslava HREPEVNIK — nu e ceea ce se cheamă «o certitudine», dar avînd-u-i în vedere vîrsta, ea rămîne o autentică speranță.

Cubanezul Enrique SAMUELS (67,60 m la ciocan) s-a întrecut pe sine în lupta începută de timpuriu pentru un loc în finala olimpică.

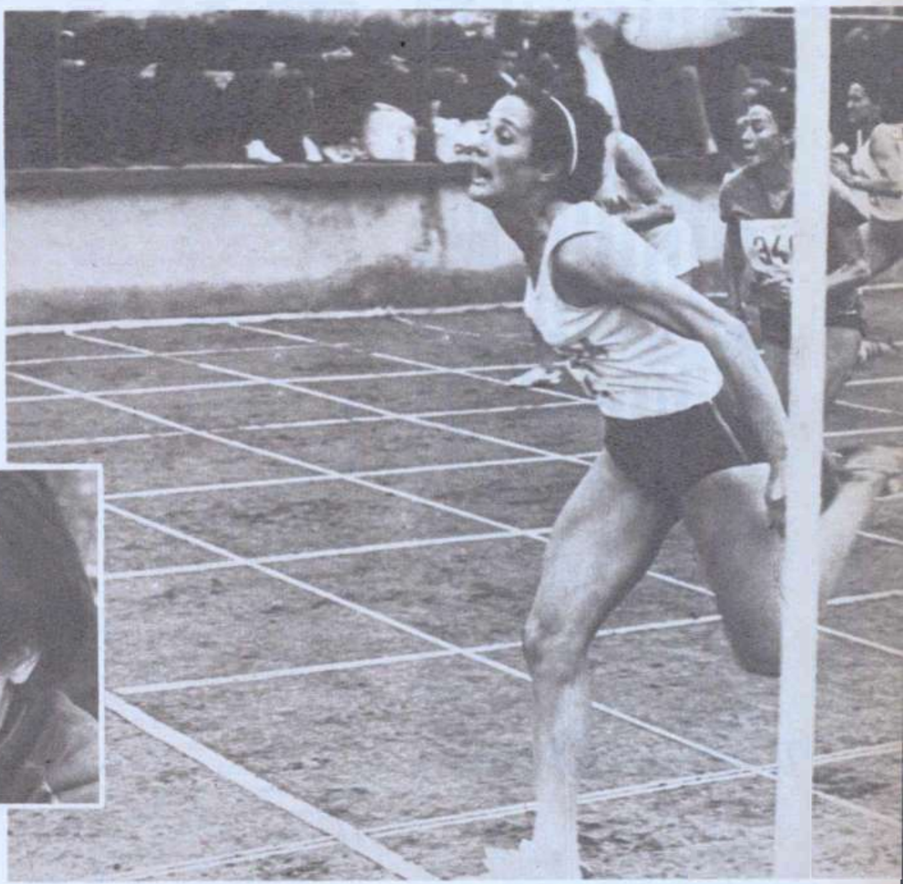
Johnny BOULTER (în prim plan) a ono culorile Angliei, cîștigînd cursa de 1 500 (3:47,9) și reactualizînd clasa demifondiști insulari.

Sosirea în cursa de 100 m. Cîștigă Hermes RAMIREZ (Cuba), „locotenentul" fostului corecordm al lumii Enrique FIGUEROLA, în excelentul timp de 10,3; pe locul doi chilianul MORENO (10,4).

VANPREMIERĂ OLIMPICĂ

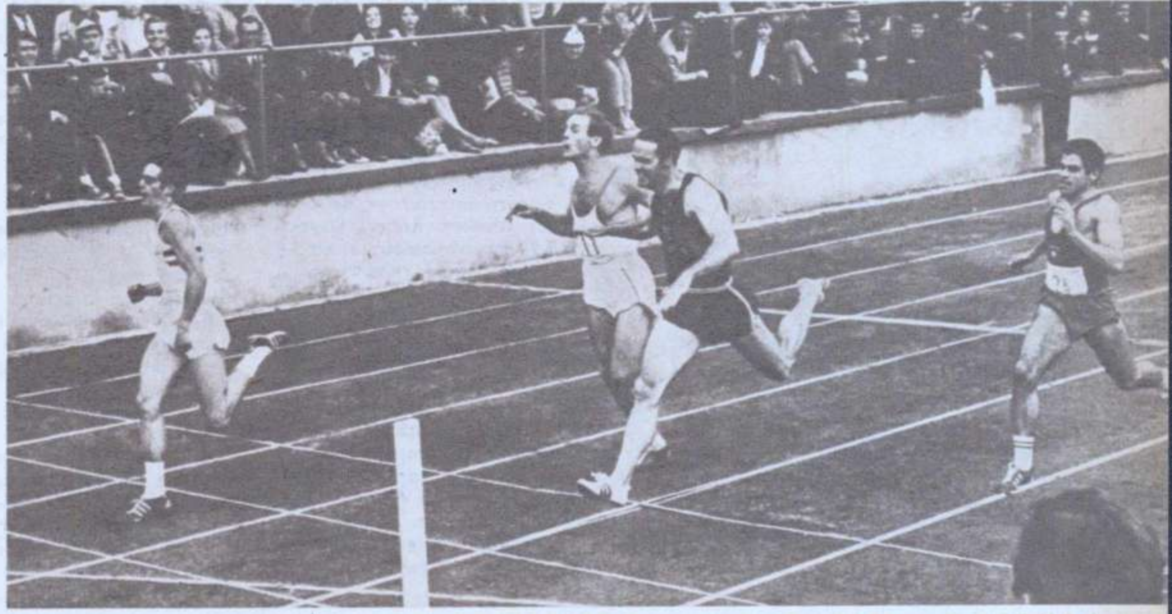
După ce a egalat de trei ori în acest sezon recordul său (10,7) în curse efectuate în străinătate, Valeria BUFANU a ținut să se remarce și acasă, cîștigînd cursa de 80 m.g. în 10,8 sec., timp bun în condițiile grele de concurs.

Aruncă greutatea recordmenul Elveției Edi
IUBACHER (201 cm și 105 kg.). Bila de metal
e va opri finalmente la 18,59 m.

Sosirea în cursa de 200 m. 1. Ralph BANTHORPE (Anglia) 21,1; 2. Bill TOOMEY (S.U.A.) 21,2; 3. Leo de WINTER (Olanda) 21,3.

Cursa de 400 m.g. ne-a prezentat pe unul dintre protagoniștii acestui an, o mare nădejde a culorilor britanice la J.O. — D. HEMERY (50,4). Iată-l pe englez învingător detașat în fața lui Valeriu JURCĂ (51,9).

Iată și sosirea în prima cursă a «internațio-
alelor» — 110 m.g. Cîștigă cu un piept elve-
anul D. RIEDO (14,1), urmat de tînărul nos-
ru reprezentant Dan HIDIOȘANU (14,2).

Micro istorie olimpică ilustrată

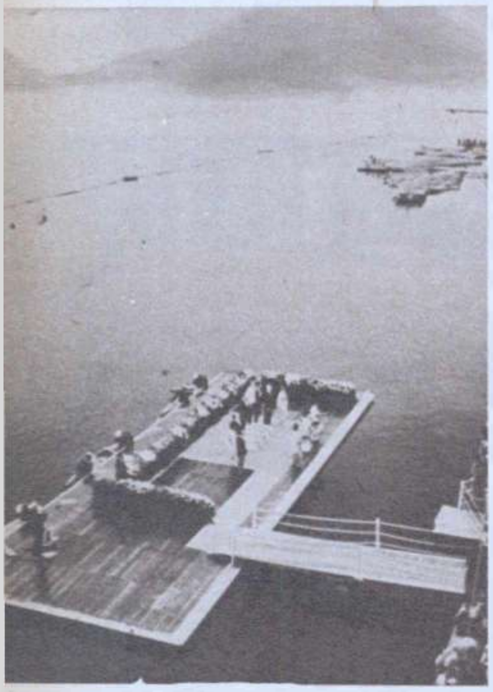
(7)

4 tineri americani — patru campioni olimpici la inot. Primul din stinga, unul dintre eroii Jocurilor de la Tokio, Don Scholander, cuceritor a 4 medalii de aur.

Momentul suprem. Iolanda Balaş trece peste ştacheta înălţată la 1,90 m.

Premiere olimpică in proba de caiac 1. Pe locul 3 Aurel Vernescu.

TOKIO 1964

Iată-ne la sfirşitul drumului nostru de-a lungul microistoriei Jocurilor Olimpice moderne, drum care se încheie — pentru moment cu Tokio — dar care va continua peste citeva luni cu Mexicul, apoi cu München în 1972 şi aşa mai departe. Jocurile de la Tokio au atins, după părerea generală, punctul maxim al lor de pină acum. Acordarea organizării J.O. Japoniei trebuia făcută încă înainte de cel de al doilea război mondial, dar tocmai acesta a împiedicat Tokio-ul să organizeze o ediţie olimpică la care valoarea de pină atunci a sportivilor şi amploarea generală a mişcării sportive îi dădeau tot dreptul. Şi iată că Tokio a permis în 1964 japonezilor să prezinte o organizare fără cusur, a permis o adunare record a 95 ţări participante, cu 5 557 sportivi care s-au întrecut la 20 ramuri de sport. Bilanţul tehnic al întrecerilor olimpice, a întrecut toate aşteptările. Cele 45 de noi recorduri mondiale faţă de 31 la Roma, 14 la Melbourne şi 16 la Helsinki, ca şi cele 76 noi recorduri olimpice, mai multe ca la celelalte ediţii (75 la Roma, 73 la Melbourne şi 51 la Helsinki) vorbesc, credem, de ajuns despre amploarea întrecerilor şi nivelul rezultatelor.

Citeva remarcări individuale se impun a fi aşternute fiind cele care au dat culoare întrecerilor de ansamblu. La atletism, Robert Hayes aleargă 9,9, dar cronometrajul electric îl privează de un record mondial, la care cronometrorii de mină îi dăduseră tot dreptul, astfel că rămine cu numai 10,0! Peter Snell dintr-un surprinzător campion olimpic în 1960, devine unul dintre eroii întrecerilor atletice, cucerind cu o dezinvoltură şi uşurinţă extraordinară două titluri de campion olimpic la 800 şi 1 500 m. Surprizele se ţin lanţ: indianul american William Mills cucereşte victoria în proba de 10 000 m, Lynn Davies proba de lungime, Mihaela Peneş aruncarea suliţei.

La baschet, americanii cuceresc o victorie lejeră în dauna echipei sovietice, polonezii şi sovieticii primesc cîte 3 medalii de campioni olimpici la box. La caiac-canoe, rezultatele sportivilor noştri sint de primă mină, cucerim mai multe medalii de argint şi bronz, dar nici una de aur. Totuşi ne menţinem în plutonul marilor echipe nautice ale lumii. La călărie, Italia, Germania şi Elveţia domină întrecerile şi surpriza Jocurilor, un francez cucereşte o medalie de aur în cea mai puţin aşteptată probă — Marele premiu de obstacole. Aceasta în timp ce alţi 8—10 favoriţi cerţi ai francezilor la medalii de aur au capotat... Italienii domină şi întrecerile de ciclism. La fotbal sintem întrecuţi de Ungaria, aceiaşi echipă care ne întrecuse şi în 1952 şi care ca şi atunci avea să cîştige titlul.

Japoniei, ţară organizatoare, nu putea să-i scape prilejul de a se impune şi pe plan sportiv. Întrecerile de gimnastică, cele de judo au fost adevărate festivaluri japoneze. 4 titluri din 7 la haltere iau drumul U.R.S.S., în timp ce India nu se dezminte: un nou titlu la hochei pe iarbă. Japonezii şi sovieticii domină concursurile de lupte libere şi greco-romane, competiţie în care sportivii noştri cuceresc şi ei 3 medalii.

Competiţia de înot şi sărituri a însemnat un triumf de necontestat pentru americani, care au cucerit 16 titluri din cele 22 decernate. La polo, ca şi la pentatlon modern, sportivii maghiari obţin din nou întîietatea, iar la scrimă — 4 titluri din 8. Tirul prilejuieşte rezultate de mare valoare şi noi recorduri ale lumii, iar competiţia de volei consfinţeşte supremaţia echipelor U.R.S.S. — la bărbaţi şi Japoniei — la femei.

Lupta pentru întîietate în clasamentele neoficiale pe naţiuni a depăşit orice limită atinsă pină acum, astfel că fiecare punct şi fiecare medalie a cintărit enorm în departajarea unei ţări de alta. Faptul că numărul ţărilor a ajuns la 95 a făcut ca lupta pentru clasarea în primul eşalon mondial al sportului, prin care înţelegem ţările situate între primele 15 în clasamentul pe naţiuni să devină acerbă. Clasamentul după Tokio a arătat astfel:

Ţara	aur	argint	bronz
S.U.A.	**36**	**26**	**28**
U.R.S.S.	**30**	**31**	**35**
Japonia	**16**	**5**	**8**
Germania (unită)	**10**	**22**	**18**
Italia	**10**	**10**	**7**
Ungaria	**10**	**7**	**5**
Polonia	**7**	**6**	**10**
Australia	**6**	**2**	**11**
Cehoslovacia	**5**	**6**	**3**
Anglia	**4**	**12**	**2**
Bulgaria	**3**	**5**	**2**
Finlanda	**3**	—	**2**
Noua Zeelandă	**3**	—	**1**
România	**2**	**4**	**6**
Olanda	**2**	**4**	**4**
Suedia	**2**	**2**	**4**
Turcia	**2**	**3**	**1**
Danemarca	**2**	**1**	**3**
Iugoslavia	**2**	**1**	**2**
Belgia	**2**	—	**1**
Franţa	**1**	**8**	**6**
Elveţia	**1**	**2**	**1**
Canada	**1**	**2**	**1**
Etiopia	**1**	—	—
India	**1**	—	—
Bahama	**1**	—	—
Coreea de Sud	—	**2**	**1**
Trinidad-Tobago	—	**1**	**2**
Tunisia	—	**1**	**1**
Argentina	—	**1**	—
Cuba	—	**1**	—
Filipine	—	**1**	—
Pakistan	—	**1**	—
Iran	—	—	**2**
Irlanda	—	—	**1**
Brazilia	—	—	**1**
Kenia	—	—	**1**
Mexic	—	—	**1**
Nigeria	—	—	**1**
Ghana	—	—	**1**
Uruguay	—	—	**1**

Nicolae MĂRĂŞESCU

Robert Hayes în cursa de 9,9 (cu vint din spate) din semifinală.

Fază din meciul de baschet dintre echipele S.U.A. si U.R.S.S.

PENCIU
nu s-a despărțit de balonul oval

Îmi ajunge la urechi o veste. Se retrage Penciu! Să mă bucur? Nici unul din prietenii lui nu se bucură. Înseamnă că vestea e tristă. Să mă alătur lor. Să fiu și eu trist pentru că Alexandru Penciu, cel mai prețios produs al rugbiului românesc, nu a avut parte să se retragă, așa cum ar fi meritat, în plină glorie, într-un meci de adio, învingîndu-i pe francezi, de pildă, în toamna asta la București, pe același gazon, pe care i-a învins prima oară în vara lui 1960. Într-un meci de adio, la care să fie invitat și ziaristul britanic, care, abdicînd de la principiile flegmatismului englez, i-a dedicat fundașului român, după meciul de la Cardiff din 1955, superlativul «ALEXANDRU CEL MARE». *«Dar poate* — îmi șoptește un prudent, adică un înțelept — *la toamnă vom mînca bătaie și atunci s-ar da peste cap toată sărbătorirea retragerii. Și o înfrîngere nu-i exclusă. Or, să trăiești cu speranța că francezii, aflînd de retragerea lui Penciu, din politețe, nu vor insista prea mult, ar fi absurd. N-ar accepta Penciu lipsa lor de fair-play. (Căci și a te lăsa învins este un atentat la fair-play.) Așa că ce-i în mînă nu-i minciună. Bine că s-a retras acum Penciu. Mai bine mai devreme, decît mai tîrziu. Mai știi, poate la toamnă, în cazul vreunei înfrîngeri, s-ar auzi voci: așa vă trebuie, dacă l-ați băgat în echipă pe Penciul...»*

Îmi ajunge la urechi încă o veste. Supliment la prima. *Penciu nu se retrage definitiv și total din rugbi.* Să mă bucur? Nici unul din prietenii lui nu se întristează. Să mă alătur lor. Să fiu și eu fericit pentru că Alexandru Penciu se dedică meseriei de antrenor (antrenor al centrului de copii de pe lîngă clubul Steaua). Așadar, de pe scenă, în culise. Să mă bucur din toată inima pentru că Penciu are ambiția să-și găsească un urmaș care să-i continue opera.

Deci, Alexandru Penciu este un «nesătul». Nu se mai satură de glorie. A cunoscut și a savurat gloria ca sportiv, acum vrea să cunoască și să savureze gloria și ca antrenor. Să stea pe banca antrenorilor și, urmărindu-și echipa, să spună: *«Îl vezi pe ăla? Îmi seamănă leit mie. Uite-te la el! Are un demaraj ca din pușcă! Ca și mine! Uite-te la el! Are o promptitudine în pase, la fracțiune de secundă! Ca și mine! Uite-te la el! Da, da! La ăla cu numărul 15! La fundaș! Uite-te ce formidabil s-a intercalat în linia de treisferturi! Ca și mine! Așa trebuie să joace un fundaș. Privește-l! A interceptat mingea. Aleargă spre buturile adversarilor. Nu-l mai prinde nimeni. Pe douăzeci de metri e sprinter. Ca și mine! Aha! Fii atent, mingea e aproape de mijlocul terenului. Să vezi ce transformare! Ai văzut? Ca și mine!...*

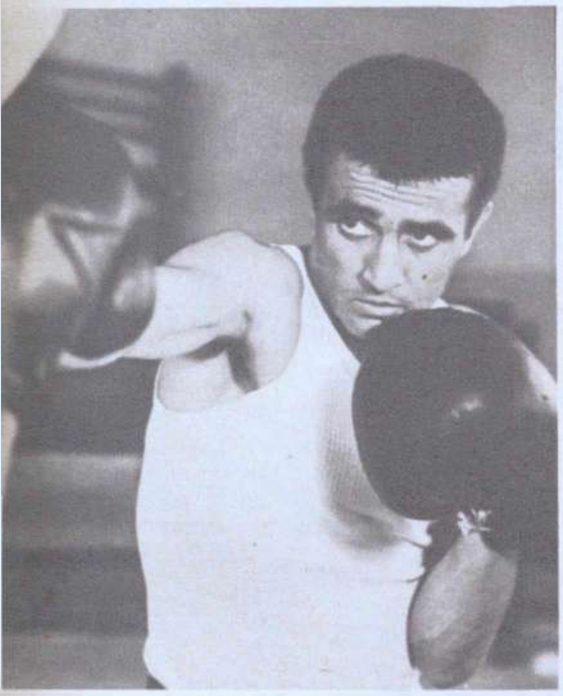
Poate, Alexandru Penciu va încerca să-și descopere nu numai urmașul pe postul de fundaș. Poate, peste ani și ani, stînd în tribună, pe băncile veteranilor balonului oval, să strige către urmașul său, ajuns acum și el antrenor, să-i strige prin port-voce, ca să nu facă efort prea mare: *«Hei, tu, ai să mă faci să mai aștept mult pînă o să-mi prezinți pe urmașul tău, adică pe... nepotul meu?»* Și lumea va rîde de gluma bătrînului. Și cînd va afla că bătrînului mucalit un ziarist englez i-a spus în... antichitate «ALEXANDRU CEL MARE», lumea îl va privi cu admirație pe septuagenar și cu reproș pe celălalt: *«Antrenorule, pe cînd urmașul?»*

Toate aceste lucruri sînt posibile îndeosebi atunci cînd nu te retragi definitiv și total. Alexandru Penciu a renunțat la haina de competitor și a îmbrăcat-o pe cea de antrenor.

Dar, și aici vrem să facem o precizare, Penciu nu a rămas credincios primei sale dragoste. Prima dragoste a lui Penciu a fost fotbalul pe care l-a practicat de la... 7 ani pînă în 1949, cînd a debutat în rugbi, călăuzit de antrenorul Nicolae Ghiondea. Avea 17 ani pe vremea aceea (Alexandru Penciu s-a născut în București, la 1 noiembrie 1932). De fapt, nici a doua sa dragoste n-a fost rugbiul. Pe lîngă fotbal, Alexandru Penciu a excelat în handbal, în natație, în baschet, în atletism. Fiind însă posesorul unor calități fizice și psihice deosebite, al unei multilateralități, el a putut mai tîrziu să ducă cel mai departe șarja valorică a rugbiului românesc. *Așa că se poate spune — fără a greși — că Alexandru Penciu a rămas credincios ultimei sale dragoste. Ceea ce este foarte frumos!*

Horia CRISTEA

GÎJU, favoritul lui LASZLO PAPP la J.O. din MEXIC

Laszlo Papp în zilele lui de glorie.

Laci Papp, campionul ringurilor olimpice de la Londra, Helsinki și Melbourne, boxerul care după ce a trecut la profesionism a susținut 29 de partide, nepierzînd niciuna, a împlinit recent, pe cînd mă aflam la Budapesta cu naționala de tineret, 42 de ani. M-am gîndit că, luîndu-i un interviu de ziua sa, i-aș oferi un modest cadou, o ofrandă care, venită din partea unui cetățean străin, l-ar bucura. Și, într-adevăr. Laszlo Papp (care în cariera sa sportivă nu s-a putut plînge de lipsă de publicitate) a răspuns pe loc, cu amabilitate, numeroaselor întrebări puse de reporter. Tema discuțiilor noastre a fost, firește, apropiatele J.O. din Mexic. M-a interesat în primul rînd părerea sa despre șansele boxerilor români la J.O.

— *Îmi este greu să dau un pronostic exact. Dintre boxerii români, pe care i-am văzut în ultimii ani, cel mai mult mi-a plăcut Gîju. Titlul european la categoria cocoș se află în cele mai bune mîini. Gîju practică un box pur, iubește spectacolul. În Mexic el va avea, fără discuție, o misiune dificilă, dar jocul său de picioare, dezarmant, îi va ajuta să evite contactul cu adversari duri. Cred că Gîju poate reedita la J.O., succesul de la Roma. Și Antoniu se va număra — după părerea mea — printre medaliații turneului olimpic, întrucît este puternic și știe să lupte în competiții grele. Dacă la forța pe care o are, ar adăuga și un plus de viteză ar fi un boxer ideal. Toți combatanții vor trebui să se prezinte la J.O. cu o pregătire morală optimă, deoarece sistemul nervos va fi foarte solicitat.*

— Îi cunoașteți probabil mai bine pe boxerii români din generația dv. Dacă ați încerca să faceți o comparație între vechea și noua generație a boxerilor noștri, care dintre ele considerați că prezintă o valoare mai mare?

— *La această întrebare voi răspunde, dacă-mi permiteți, tot cu o întrebare: ce-ați zice dv. dacă vechea garnitură română, din care făceau parte Dobrescu, Dumitrescu, Fiat, Negrea, Linca etc., ar întîlni actuala reprezentativă? Ați avut boxeri excelenți acum 10—15 ani, dar în ultimii ani clasa boxului din România a scăzut. Și la noi se petrece acest fenomen. Boxul îi tentează mai puțin pe tineri, întrucît este un sport greu și nu e încurajat așa cum trebuie. Este regretabil că unii oameni desconsideră boxul.*

— Care dintre adversarii dv. (mă refer, bineînțeles la români) v-a plăcut cel mai mult?

— *Am o admirație deosebită pentru Nicolae Linca, căruia țin să-i trimit salutările mele prietenești. A fost un boxer cu «o inimă» cum rar mi-a fost dat să întîlnesc.*

— Știu că aveți un băiețel. Îl veți lăsa să practice boxul?

— *«Loți» are 13 ani. Dacă îl va atrage acest sport, eu n-am să mă opun...*

Romeo CĂLĂRAȘANU

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XIII

Filele noastre de istorie a boxului mondial v-au făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX și cu primii campioni ai secolului XX: Jeffries, Burns, Jack Johnson, Willard. Povestea noastră s-a întrerupt cu puțin timp înaintea dramaticului meci dintre Dempsey și Carpentier.

de Petre HENT și Paul OCHIALBI

În 1920, campionul mondial Jack Dempsey a susținut doar două partide. Una la 6 septembrie, în localitatea Benton-Harbor, unde l-a făcut K.O. pe Billy Miske în rundul 3, și cealaltă, la 14 decembrie, la New York, cîștigată tot prin K.O., în fața lui Bill Bre nnan, după 12 reprize.

Ne vom opri puțin asupra acestor doi adversari ai lui Dempsey. Destinele lor au întristat lumea pugilistică din timpul acela.

Billy Miske, unul dintre cei mai buni «grei» americani, era aproape tot atît de popular în Statele Unite ca și Dempsey. Dar sfîrșitul său a fost tragic. Avînd rinichii măcinați de calcar, el a fost avertizat de medic că nu va mai trăi decît cîțiva ani, iar acest timp va fi și mai scurt dacă va continua să urce

în ring. Dar Billy avea de întreținut o familie numeroasă și nu a abandonat boxul. Ascunzînd față de soția sa verdictul medicului, acest om disperat și curajos a continuat să lupte. După înfrîngerea suferită în fața lui Dempsey, Miske a făcut eforturi deosebite pentru a rămîne printre vedetele boxului. În ianuarie 1923 i se oferă o sumă apreciabilă pentru a-l întîlni pe Harry Folley. Billy acceptă și reușește să cîștige prin K.O. în primul rund. În seara victoriei, însă, boala sa se agravează și nefericitul boxer nu-și mai poate părăsi camera cîteva luni. Dar banii se topesc văzînd cu ochii și Miske este silit să joace teatru în fața medicului, a soției și a managerului său, pe care îl imploră să-i perfecteze un meci cu Bill Brennan, susținînd că s-a însănătoșit complet. Miske știa că riscă să moară pe ring, dar dorea să asigure, măcar pentru un timp existența soției și copiilor săi.

Meciul Miske — Brennan a fost perfectat. Pentru a-și menaja forțele, pugilistul bolnav nu s-a antrenat mai deloc.

Partida s-a disputat în seara zilei de Crăciun a anului 1923 și Miske a boxat ca niciodată. Tot ce a întreprins i-a reușit. După ce și-a trimis adversarul la podea în rundul 3, Miske a învins prin K.O. în repriza următoare. Dar efortul l-a costat. Durerile de rinichi au devenit insuportabile și imediat după meci a fost transportat la spital, unde a mai trăit doar o săptămînă. Curajosul Billy Miske a murit în cea dintîi zi a anului 1924...

Nici adversarul din ultimul său meci nu a avut o soartă mai bună. Bill Brennan a fost asasinat un an mai tîrziu...

DEMPSEY CONTRA CARPENTIER

Încă de la începutul lunii iunie a anului 1921, în fața New York-ului, de cealaltă parte a Hudsonului, o armată de muncitori lucrau la amenajarea unui imens amfiteatru în care puteau lua loc peste 100 000 de oameni. În ziua de 2 iulie, în această uriașă arenă era programat marele meci așteptat cu înfrigurare în toată America, în toată Franța, în toată Europa, în toată lumea... Aici, sub cupola albastră a cerului, aveau să se înfrunte pentru centura de campion al lumii doi titani ai careului magic: americanul Jack Dempsey și francezul Georges Carpentier.

Cum a ajuns Carpentier să atace centura mondială a «greilor» vom afla într-un capitol viitor, consacrat marelui pugilist francez. Acum să vedem ce se întîmpla în Statele Unite în preajma partidei Dempsey — Carpentier, numită de presa timpului «meciul secolului».

din careul magic

● Campionul mondial Nino Benvenuti a anunțat că va primi provocarea compatriotului său Carlos Duran, campionul european al «mijlociilor», cu o singură condiție. Iat-o exprimată într-o declarație făcută ziariștilor: **«Eu sînt la dispoziția sa oricînd va dori. Cu următoarea condiție: voi lupta gratuit și întreaga rețetă a reuniunii să fie donată familiei nefericitului Jupp Elze.»**

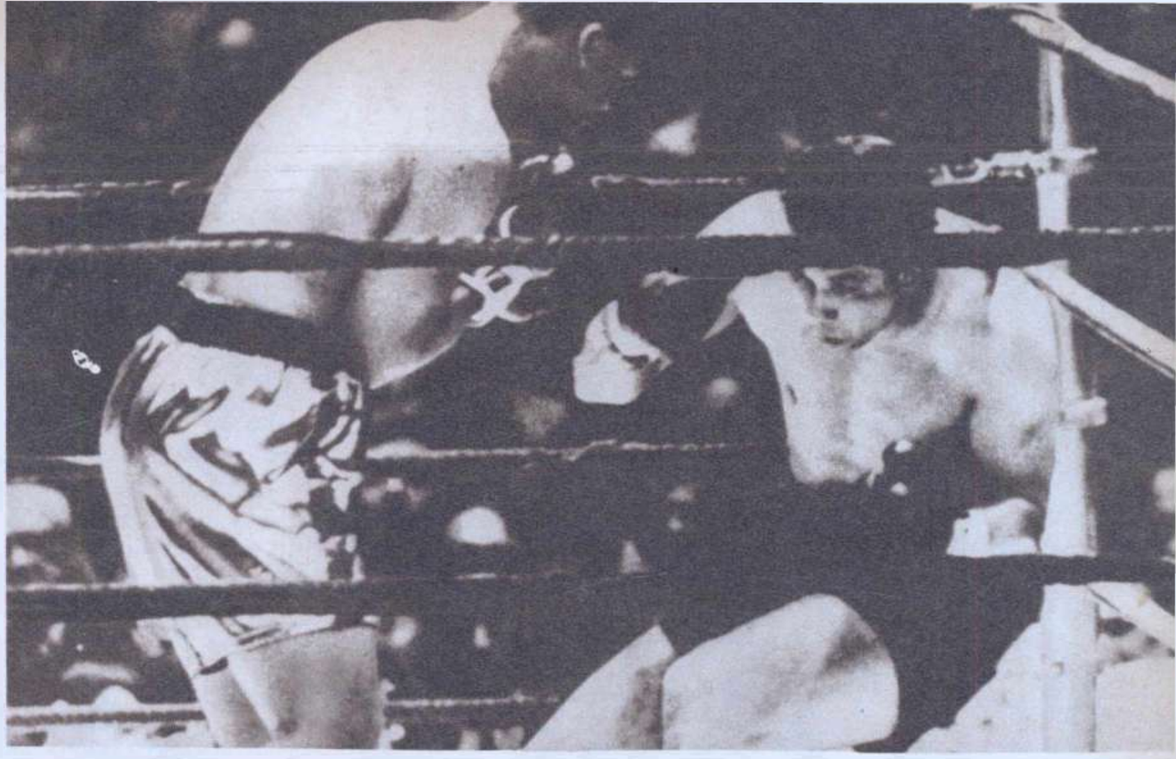
După cum se știe, Jupp Elze este boxerul german, care a decedat de curind în urma meciului susținut cu Carlos Duran.

● Fostul pugilist francez Archambault este în prezent șoferul unui taxi, la Paris. În automobilul pe care îl conduce el are o... carte de aur pe filele căreia se găsesc autografele clienților celebri: Simone Signoret, Yves Montand, Dalida, Sacha Distel, Pierre Brasseur, Ray Charles și Ray Robinson.

● Un dentist din New York, Walter H. Jacobs, posedă o colecție unică: mulajele pumnilor a 80 de boxeri celebri (Joe Louis, Dempsey, Armstrong, Jack Johnson etc). Această colecție, expusă pe pereții cabinetului său medical, impresionează mai mult sau mai puțin plăcut pacienții doctorului Jacobs.

● Mic anunț în cotidianul sportiv francez L'Equipe: «Fostul campion Luis Fernandez este spitalizat la Beaujon, sala 101. El va fi fericit să primească vizite.»

Și cînd te gîndești ce mulți prieteni a avut Fernandez, cînd era campion...

DOI „CAMPIONI" MONDIALI LA CATEGORIA GREA

Neînțelegerile dintre cele două mari foruri ale boxului profesionist, Comisia Statului New York și W.B.A., au născut... doi campioni mondiali la categoria grea: Joe Frazier (desemnat de Comisia newyorkeză) și Jimmy Ellis (stabilit de W.B.A.). Fără a-i păsa unuia de celălalt, cei doi se luptă cu diverși adversari, bineînțeles punîndu-și «semititlurile» în joc.

Joe Frazier l-a întîlnit, nu de mult, la Madison Square Garden din New York, pe mexicanul Manuel Ramos. Boxerul mexican, înalt de 1,90 m și avînd 95 kg, este socotit ca un fenomen în țara sa. Manuel a devenit boxer pentru a scăpa de un complex de... inferioritate (datorită taliei sale ieșite din comun, el era considerat ca un anormal printre colegii săi de școală). Am putea spune, deci, că dintr-o întîmplare a devenit Ramos primul pugilist mexican, care ataca titlul mondial al «greilor».

Campionul Mexicului s-a prezentat la întîlnirea cu Frazier avînd cîteva victorii frumoase în palmares (i-a învins pe Ernie Terrell, Eddie Machen și James Woodie). El nu a putut trece, însă, și de fostul campion olimpic de la Tokio. Joe Frazier a atacat încă din primul minut, forțîndu-l pe Ramos să primească, în medie, patru lovituri pentru una singură. În repriza secundă, Frazier și-a zdruncinat adversarul cu cinci stîngi consecutive la față. După ce Ramos a fost numărat, fiind în continuare în dificultate, arbitrul a întrerupt meciul, acordînd victoria prin K.O. tehnic lui Joe Frazier.

La 14 septembrie, la Stockholm, celălalt «campion mondial», Jimmy Ellis, își va apăra... partea lui de titlu în fața lui Floyd Patterson. Și toate acestea se petrec în timp ce Cassius Clay, adevăratul campion mondial, așteaptă răspuns la apelul făcut pentru casarea sentinței Curții Supreme a Statelor Unite, care l-a condamnat pe Clay la 5 ani închisoare și 10 000 de dolari amendă pentru că a refuzat să-și satisfacă serviciul militar pe frontul din Vietnam...

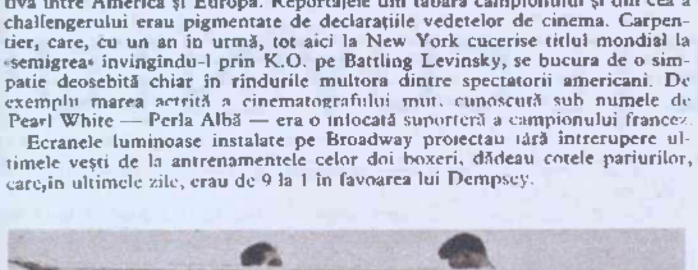
În fotografie, o fază din meciul Joe Frazier — Manuel Ramos. Mexicanul (dreapta) este în dificultate. Acum el va începe să primească seria celor cinci croșee de stînga, care l-au doborît.

P.H.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XIII)

Cu multe săptămîni înaintea întîlnirii, ziarele americane au început să publice pagini întregi despre marele eveniment pugilistic al anului. Disputa dintre Dempsey și Carpentier era prezentată ca o senzațională confruntare sportivă între America și Europa. Reportajele din tabăra campionului și din cea a challengerului erau pigmentate de declarațiile vedetelor de cinema. Carpentier, care, cu un an în urmă, tot aici la New York cucerise titlul mondial la «semigrea» învingîndu-l prin K.O. pe Battling Levinsky, se bucura de o simpatie deosebită chiar în rîndurile multora dintre spectatorii americani. De exemplu marea actriță a cinematografului mut, cunoscută sub numele de Pearl White — Perla Albă — era o înfocată suporteră a campionului francez.

Ecranele luminoase instalate pe Broadway proiectau fără întrerupere ultimele vești de la antrenamentele celor doi boxeri, dădeau cotele pariurilor, care, în ultimele zile, erau de 9 la 1 în favoarea lui Dempsey.

Dempsey (dreapta) lovit năprasnic de Carpentier a rămas, totuși, în picioare!

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XIII)

Dar nu numai americanii așteptau cu interes marele meci. Sportivii din întreaga lume urmăreau veștile transmise de posturile de radio și de ziare. În Franța, febra întrecerii pugilistice de la New York cuprinsese întreaga populație. Carpentier nu mai era un simplu sportiv. El devenise aproape un erou național. Ziarele franceze prezentau meciul de la 2 iulie 1921 ca pe o ciocnire între știință, reprezentată de Carpentier și forță, reprezentată, bineînțeles, de către Dempsey. Georges devenise «cavalerul fără teamă» plecat să-l învingă pe «bătăușul furios ieșit din junglă».

La rîndul ei, presa americană îl prezenta pe challengerul francez ca pe o «dansatoare», numindu-l «The orchid man» — Omul orhidee.

În ciuda duelului dintre gazetarii francezi și cei de peste ocean, Dempsey și Carpentier au avut unul față de celălalt comportări onorabile, prețuindu-se reciproc. În ajunul meciului, Jack Dempsey a declarat următoarele unui grup de ziariști francezi, veniți să-l vadă la Atlantic-City, unde campionul mondial își avea tabăra de antrenament: «*Cred că sînt în formă, dar eu știu că Georges este un mare campion. Sînt foarte mîndru să-l întîlnesc. I-am fost prezentat. Este un băiat foarte simpatic. Să-i spuneți că eu nu-l voi menaja, așa cum, desigur, nici el nu mă va menaja. Dar eu sînt convins că după luptă noi vom rămîne cei mai buni prieteni din lume...*»

De atunci au trecut 47 de ani. Campionul american și cel francez au rămas prieteni. Luna trecută, cînd marele Jack a împlinit 73 de ani, printre scrisorile de felicitare primite a fost și una sosită din Franța: «*La mulți ani, dragă Dempsey! Georges Carpentier*».

...2 iulie 1921. Ziua mult așteptată a sosit. Încă din zori oamenii de ordine și-au ocupat posturile. Mii și mii de spectatori au început să se reverse spre cheiurile Hudsonului, de unde, cu vapoarele, traversau spre Jersey-City, unde era construită gigantica arenă. Porțile s-au deschis la ora zece, fiind luate imediat cu asalt. Și pentru că ne aflăm în țara... tuturor posibilităților au apărut și biletele de intrare false, fapt care a dat serios de lucru controlorilor și polițiștilor. Dar valul omenirii, care asalta intrările, nu mai putea fi stăvilit și pînă la urmă efortul de a-i depista și opri pe posesorii biletelor false a rămas inutil. În ciuda acestui fapt, încasările s-au ridicat la uriașa sumă de 1 870 000 de dolari.

Spre ora 12, toate locurile — peste 100 000 — erau ocupate. Deasupra arenei au început să zboare avioane care aveau la bord fotoreporteri și operatori de cinema.

(va urma)

ANTRENORI, AVEȚI CUVÎNTUL

Spunea odată un antrenor — e doar o lună de atunci — că partea cea mai puțin atrăgătoare în viața lui este poziția în spațiu. El, antrenorul, s-ar afla într-un cerc mic, hai să zicem cercul *decorului* pe ținta de tir. În jurul lui se află cercul jucătorilor. Un cerc închis și care, bineînțeles, îl închide. Apoi urmează un alt cerc concentric: cel al conducătorilor de secție, care se transformă deseori într-un adevărat viespar datorită faptului că «în fotbal și cinematografie»... se pricepe toată lumea. În sfîrșit, un al patrulea cerc concentric este cel al spectatorilor, care, dornici de *mai mult* și de *mai bine* (dorință firească, de-altfel), sancționează uneori cu prea multă asprime și, deseori, cu prea mult subiectivism, momentele dificile ale fotbalului (Asta e părerea lui.)

«Jocul cercurilor concentrice», chiar dacă cuprinde o doză de exagerare atunci cînd se referă la ermetismul cercurilor închise, reprezintă, totuși, o situație de fapt.

Știm că meseria antrenorului de fotbal este foarte grea, mai ales în cazul «cercurilor concentrice». Știm că Oană, Marian, Ozon, Nicușor și Dumitrescu III ar fi vrut să aibă la dispoziție un atac de valoarea cvintetului Oană-Marian-Ozon-Nicușor Dumitrescu III. Știm că Bone ar vrea să aibă la Tîrgu-Mureș un half ca... Bone. Că Bălănescu visează un Dobrin mai generos față de efortul colectiv al celorlalți coechipieri. Știm... Știm... Știm...

Știm că golul în poarta adversă este opera jucătorului, iar cel în poarta proprie — «opera» antrenorului.

Știm că acest mare jucător care a fost Kotormany și care a uimit tribunele prin calmul său imperturbabil, a avut, în cele din urmă, două infarcturi cînd a dev antrenor la «Oțelul roșu».

Da... Munca antrenorului este teribil de grea. Pentru o mie și unul de mot Antrenorul nostru își biciuiește pulsul dincolo de limitele permise tocmai per că jucătorul nostru își coboară pulsul sub limitele pudorii.

Aceste rînduri nu vor să fie însă o judecată de constatare sau un act de înț gere a unei profesiuni de mare dificultate, care nu-i menajează nici pe consacr de tip Herrera sau Otto Gloria.

Aceste rînduri, recunoscînd dificultățile profesiunii de antrenor, amplific la noi și de situația specială a retragerii «dreptului la nuia», vor să vină în întîn narea unei oarecari stări de resemnare care — îmi permit s-o spun — se const pe alocuri în tabăra antrenorilor.

La recenta consfătuire a antrenorilor, indiferent de zona dezbaterilor, a apă ca un laitmotiv *nevoia sporirii volumului de lucru*. Acesta este de-altfel laitmoti fotbalului mondial. Iar misiunea antrenorilor noștri este tocmai aceea de a modi starea de spirit care ratifică dreptul jucătorilor noștri de a fugi de efort în ant nament și joc.

Spunea cineva în timpul dezbaterilor de la Snagov că în primele 45 de min ale finalei de «Cupă» Dinamo-Rapid, Pîrcălab ar fi alergat 245(!) de metri, din care numai vreo 65 cu intensitate maximă. Auzind aceste cifre, Pîrcălab a ziml încercînd să pună la îndoială posibilitatea înregistrării lor. Să acceptăm că rea

apărare a lui Pîrcălab a fost firească. Ceea ce mi s-a părut însă mai puţin normal ost replica mucalitului D. Popescu, care a conchis astfel: «Pîrcălab 245 de metri, sturescu 8 000... Scor final însă: 3—1 pentru Dinamo.»

Sofistica lui Tică Popescu îmi pare a fi tocmai rodul acelei stări de spirit despre e vorbeam

Iată de ce, marele efort al antrenorilor trebuie canalizat în primul rînd în ecţia lichidării acestei stări de spirit care cultivă boema fotbalistică într-o peadă în care un Trivici se dăruieşte cu abnegaţia unui maratonist, iar un Bobby arlton nu exploatează nici măcar cu unu la un milion calitatea sa de şef de stat or al echipei, subordonîndu-se, fără menajamente, muncii grele pe tot terenul.

Iată de ce, dragi prieteni antrenori, aşteptăm să fiţi obsedaţi de necesitatea îmării acestei stări de spirit a comodităţii şi indolenţei «superioare» a jucători-, aşa cum un bătrîn roman era obsedat, acum două mii şi ceva de ani, de necesiea dărîmării Cartaginei, care era, pe atunci, expresia huzurului oriental.

Antrenori, aveţi cuvîntul!

Ioan CHIRILĂ

În fotografie antrenorii echipelor din divizia I: NICU-)R, BÎRSAN, BONE, BĂLĂNESCU, COVACI, OZON, DU-TRESCU III, COSMOC (rîndul de sus, de la stînga spre dreap-, DRĂGUŞIN, COIDUM, JURCĂ, FERENCZI, MARIAN, ANĂ (rîndul de jos, aceeaşi ordine).

Nu figurează în fotografie STĂNESCU şi TEAŞCĂ.

PROPAGANDA SPORTIVĂ *)

de
CAMIL PETRESCU

Cred că se impune o constatare destul de gingaşă. Anume, că la matchurile Spartei (n.r. — din Praga) n-a asistat atita lume cit s-ar fi cuvenit... Nu ştiu dacă a mai fost pe la noi sau o mai veni curînd o echipă cu şapte internaţionali de reputaţie europeană, de un apogeu de renume mondial, căci «diavolii roşii» veneau aci la o săptămînă după ce smulseseră panaşul footballului austriac. E drept că arena Venusului a fost tixită, că organizatorii au cîştigat bani buni, dar constatăm că dacă matchul ar fi avut loc la O.N.E.F., n-ar fi întrunit nici jumătate din publicul care vine să asiste la o ridiculă intîlnire cu amatorii austriaci sau unguri... La Viena un asemenea match ar fi adunat 30 000 de spectatori cel puţin. Prin urmare se pune întrebarea: cum se vor realiza reţetele necesare celor şase matchuri, în zece zile, ale Balcaniadei? Problemă dificilă pe care Federaţia a rezolvat-o numind, aşa cum se face totdeauna în ţara românească, o comisie... o comisie de propagandă adică... Ce vor face cei doi-trei domni care au primit această însărcinare nu e greu de prevăzut: vor premia un afiş, il vor tipări, il vor afişa, şi, extenuaţi de efort, abia vor mai găsi prilejul să scrie cîteva notiţe pentru gazete, în care vor expune cu seninătate cele mai năzdrăvane poveşti pentru prostirea publicului. Cel puţin aşa s-a procedat până acum la noi. Intenţia de a trage pe sfoară a fost totdeauna cusută cu odgonul.

Dacă nu avem nici footballul pe care l-ar merita România, nici publicul pe care l-ar merita sportul românesc, e din pricină că factorii care ar fi avut chemarea să realizeze aceste lucruri n-au avut nici dorinţa şi nici pătrunderea psihologică necesară acestei chemări.

Cum spuneam, totul a fost bazat pe prostirea publicului. În football ca şi în box. Cetiţi naivile şi ditirambicele avantcronici cu care sînt salutate cele mai anoste matchuri, la onoare. Cetiţi mândria cu care sînt prezentate biruinţele asupra mediocrelor echipe internaţionale de amatori, sau asupra pensionarilor footballului maghiar, trimise în provincie cu titulaturi pompoase şi apocrife.

Nu vorbesc numai de stilul acestor articolaşe de reclamă care vorbesc caragialesc de «lupte titanice», de «sforţări supranaturale», de «ciocniri pe viaţă şi pe moarte» etc. etc. E o proastă înţelegere a psihologiei publicului aici. Pentru că dacă ţi-ai dat sufletul şi te-ai desertat de admiraţie pentru echipa grădinarilor de la Linz, sau a poştaşilor de la Oradea, fatal nu vei fi crezut când vei spune că Sparta e o echipă bună...

Există un fel de îngîmfare, de beţie cu apă chioară cum se spune, în footballul românesc, absolut nejustificată. E întreţinută prin umflarea unor rezultate fără semnificaţie, prin camuflare, prin trecerea subt tăcere a altora care ar aduce limpezirea adevărată... De-aici iluzia că sîntem printre ţările fruntaşe în football cînd în realitate nu avem în urma noastră decît pe Grecia, pe Turcia şi poate Franţa de pînă acum. Iată Iugoslavia cu care ne comparăm adesea... Ne întrece considerabil şi prin public, şi prin angajamentele pe care le realizează, şi prin rezultate... Numai de Paşte, acum, au avut acolo două echipe de reputaţie europeană, Wacker şi Hungaria, pe care le-au sdrobit, pur şi simplu.

Bulgaria ne e deasemeni, prin toate rezultatele din ultimul timp, sigur superioară.

E de mirare că îmbătaţi în aşa fel cu propriile noastre tămîieri, cunoaştem desumflări cumplite ca aceea provocată de Polonia sau sîntem ocoliţi de echipele europene? Credem că a sosit timpul ca să tragem concluziile psihologice ale acestui bilanţ dezastruos, al unor procedee perpetuate un deceniu şi mai bine. Cea dintîiu consecinţă e că în sportul românesc trebuie să trecem la un aşa criticism, sever. Ne păcălim pe noi înşine căutînd să păcălim pe alţii. O reţetă forţată prin minciuni anulează zece reţete viitoare.

Iată ce aşteptăm de la confraţii noştri sportivi. Personal ne-am impus această atitudine, într-o rubrică de *anticipaţii* într-un ziar de vie intelectualitate.

Ştim că un cuvînt cinstit e greu suportat de cluburile noastre. Pentru faptul de a fi redus la justa (şi relativ ridicula) ei proporţie victoria Universităţii (grupare care ne e cu deosebire dragă) asupra unei comice echipe reprezentative budapestane, vreo doi domni în legătură cu conducerea clubului şi-au pierdut capul. Şi-l vor regăsi şi vor vedea că le-am făcut un serviciu...

Cînd ni se pune deci problema propagandei, noi răspundem că nimic nu e mai eficace în această privinţă decît o informaţie cinstită şi curajoasă a publicului.

---

*) Acest editorial, de la apariţia căruia s-au împlinit recent 35 de ani («Gazeta sporturilor» din 21 aprilie 1933) este semnificativ pentru pasiunea cu care marele nostru scriitor Camil Petrescu a servit cauza sportului şi pentru spiritul combativ de care a dat dovadă în arenă.

Publicarea acestui editorial reprezintă omagiul revistei noastre faţă de cel care a fost gazetarul de sport Camil Petrescu.

De la Rud

POVESTEA ECHIPEI NAȚIONALE DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO 1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

1931

În numărul trecut v-am prezentat «Anul 1930», începînd cu Montevideo, teatrul primului campionat mondial. Participarea României la această primă ediție a Cupei Jules Rimet, alături de alte (numai) 12 țări, a fost ea însăși o performanță.

După o frumoasă victorie asupra «naționalei» Peru (3—1), jucătorii noștri, «decimați» de duritatea startului, au cedat în fața Uruguayului (0—4). Reveniți acasă, ei au pierdut surprinzător, cu 3-5, în fața Bulgariei, la Sofia. Anul 1930 s-a încheiat, deci, cu un gust amar.

Iarna 1930—1931 a fost una de frămîntări în domeniul fotbalului. În acea perioadă s-a pus problema înființării unei divizii naționale, care să pună capăt «zonelor».

La nivelul echipei naționale, amintirea înfrîngerii în fața Bulgariei impunea unele măsuri, mai ales că primul joc internațional al anului 1931 urma să fie tocmai revanșa cu bulgarii, la București.

Ce era de făcut?

Pentru unii, rezultatul de la Sofia era un simplu accident. Pentru alții, în schimb, el trebuia să fie semnalul unei primeniri.

În preajma jocului cu Bulgaria 1931 a început să circule zvonul că întreaga echipă națională avea să fie schimbată. La 9 mai 1931, ziarele au publicat, în sfîrșit, formația. Din echipa de la Sofia mai rămînea un singur om: STEINBACH.

Iubitorii fotbalului nostru se temeau de o catastrofă...

28. ROMÂNIA-BULGARIA 5-2 (1-0)

București, 10 mai 1931
ROMÂNIA: Szatmari—Russen, Albu—Niculescu, Steinbach, Mureșan—Glanzman, Stanciu, Sepi II, Bodola, Cociș.
BULGARIA: Dermonski—Hristov, Nistalov—Evremov, Rafailov, Kamenski—Anghelov, Lozanov, Kostov, Peșev, Pancev.
Au marcat: Sepi II (min 25), Bodola (min 50), Lozanov (min 51), Bodola (min 66), Stanciu (min 68 și 81), Pancev (min 89).
Arbitru: Fabris (Iugoslavia).

Operația radicală a prezentării unei formații cu zece (!) jucători noi a fost încununată de succes. Joc simplu, rapid, în adîncime. Mai slabi: halfii de margine. *Steinbach*, singurul rămas din vechea echipă, a făcut o partidă excelentă. Acest meci reprezintă, într-un fel, o piatră de hotar în «cariera» echipei naționale, datorită debutului celor doi tineri — *Albu* și *Bodola* — care aveau să rămînă adevărați stîlpi ai selecționatei noastre aproape zece ani. Primul avea să joace 40 de meciuri consecutiv în echipa națională, iar al doilea deține și astăzi recordul selecțiilor cu 48 de jocuri.

Cum s-a marcat: 1—0 — *Glanzman* corner, *Sepi*, «cap»; 2—0 — demaraj *Bodola*, Dermonscki respinge, *Bodola* preia, driblează și... gol; 3—1 — *Bodola* sprint, șut imparabil de la 14 m, colț stînga jos; 4—1 — *Glanzman* corner, *Stanciu* reluare; 5—1 — *Sepi* — *Stanciu*, 16 m colț dreapta.

29. IUGOSLAVIA-ROMÂNIA 2-4 (1-1)

Zagreb, 28 iunie 1931
IUGOSLAVIA: Mihelcici—Ivkovici, Mikacici—Arsenievici, Premel, Diokici—Tirnanici, Marianovici, Hitrec, Lemeșici, Zecevici.
ROMÂNIA: Zauber—Vogl, Albu—Robe, Steinbach, Borbil II—Glanzman, Covaci, Sepi II, Bodola, Cociș.
Au marcat: Glanzman (min 16), Zecevici (min 36), Bodola (min 49), Covaci (min 50), Marianovici (min 60), Bodola (min 89).
Arbitru: Nicolaidis (Grecia).

Echipa națională a României, învingătoare asupra Iugoslaviei la Zagreb. În picioare, de la stînga: Octav Luchide, conducător tehnic, Vogl, Sepi II, Cociș, Robe, Albu, Steinbach, Borbil II, Covaci, Glanzman, Bodola, managerul Costel Rădulescu. Jos: portarii Zauber și Czinczer.

Una dintre cele mai frumoase performanțe din istoria fotbalului românesc. În urma acestei victorii, România a cîștigat Cupa Balcanică. Să mai notăm că Iugoslavia învinsese Ungaria (3—2) cu o lună în urmă.

Au asistat 15 000 de spectatori. *«România a lăsat o impresie formidabilă și a fost viu aclamată»* (Gazeta Sporturilor din 30 iunie 1931). Iată caracterizarea jucătorilor:

Zauber, în poartă, și-a făcut un debut promițător. A apărat fără greșeală. *Vogl* și *Albu* au constituit o pereche de fundași admirabili, punct de bază al echipei. *Steinbach*, restabilit, a făcut o partidă magistrală. *Robe* și *Borbil*, chiar dacă n-au fost la înălțimea partenerilor, au suplinit acest handicap printr-o însuflețire care a caracterizat întreaga echipă. Atacul a fost partea forte a echipei. A jucat atît de bine, încît a determinat o întrebuințare minimă a liniilor defensive. *Glanzman* a inițiat majoritatea golurilor. *Covaci*, în nota obișnuită, adică bun. *Sepi* a condus excelent ofensiva. *Bodola-Cociș* au constituit aripa cea mai închegată de pe teren.

Iată acum declarația consulului României la Zagreb, făcută în vestiar, imediat după victorie: *«Vă mulțumesc, căci, de azi încolo, sarcina mea de agent diplomatic aici va fi mult mai ușoară.*

30. POLONIA - ROMÂNIA 2-3 (0-2)

Varșovia, 23 august 1931
POLONIA: Kosmin—Martyna, Bulanow—Kotlarczyk II, Kotlarczyk I, Misiak—Szepaniak, Kossok, Petrerek, Navrot, Wipyewski.
ROMÂNIA: Szatmari—Bürger, Albu—Borbil I (Borbil II), Steinbach, Ciolac—Glanzman (Ronnay), Covaci, Sepi II, Bodola, Cociș.
Au marcat: Sepi II (min 5), Cociș (min 29), Sepi II (min 79), Navrot (min 82), Wipyewski (min 88).
Arbitru: Cejnar (Cehoslovacia).

Bürger

Pînă la jumătatea reprizei secunde, românii au făcut tot ce au vrut cu echipa poloneză. Rănirea lui Steinbach a dezechilibrat formația. Bürger a fost cel mai bun din 22.

«Curier Polski»: *«Românii au fost tehnicieni mai buni și combinațiile lor subtile au surprins sistemul nostru defensiv. Fotbalul românesc de acum nu poate fi comparat cu cel de acum trei ani.»*

Arbitrul Cejnar: *«Din primele minute am văzut că românii, tehnicieni mai buni, vor cîștiga partida».*

Vetzer la Pîrcălab

de Ioan CHIRILĂ

31. LITUANIA - ROMÂNIA 2-4 (2-2)

Kaunas, 26 august 1931

ROMÂNIA: Szatmari (Zauber)—Bürger (Albu), Sfera—Borbil II, Steinbach, Ciolac—Glanzman, Covaci, Sepi II, Bodola, Cocis.

N.B. — Echipa Lituaniei nu a fost publicată în presă,dat fiind că nici un ziarist nu a însoțit «unsprezecele» României. De asemenea, nu ne sînt cunoscute numele jucătorilor lituanieni care au marcat cele două goluri.

Pentru România au înscris Bodola (de trei ori) și Sepi II. Arbitru: Redlichs (Letonia).

*

Jocul s-a disputat pe un teren mlăștinos. Gazdele au jucat foarte dur. Cei mai buni jucători ai României Ciolac și Sepi.

ANUL 1931

Văzut de
Octav LUCHIDE

Anul fotbalistic 1931? Cifrele din aceste pagini îl recomandă. A fost un an bun. Cele patru goluri de la Zagreb, unul mai frumos decît celălalt, califică forța echipei noastre. Ca să nu mai amintesc faptul că am putut înlocui zece oameni pe parcursul a numai cîteva luni.

Dacă victoriile asupra Poloniei și Lituaniei nu sînt din seria marilor performanțe, deși nu știu cine i-ar putea «conduce» astăzi pe polonezi cu 3—0 în min. 80, chiar la Varșovia, victoria împotriva Cehoslovaciei, la Oradea o consider prețioasă, pentru că, în ciuda prezenței amatorilor, echipa cehoslovacă avea cîteva nume mari, printre care Daucik, Bradac și Nejedly.

Pe fondul acestor rezultate bune și chiar foarte bune apare marea «pată» a meciului cu Ungaria, în cadrul Cupei Europei Centrale pentru amatori. Deși ambele țări au aliniat, firește, formații amatoare, echipa noastră a fost mult mai reprezentativă pentru potențialul soccerului românesc, absența profesioniștilor de la Ripensia nefiind un handicap prea mare.

Deși erau favoriți ai întîlnirii, jucătorii noștri s-au comportat submediocru. Mă veți întreba cum e posibil ca o echipă care învinsese Iugoslavia în deplasare să capoteze în fața amatorilor maghiari. Pentru mine, cel puțin, răspunsul e net. Fotbaliștii noștri au considerat meciul ca pe o simplă formalitate, au manifestat clasicul nostru «complex de superioritate» după victorie și au pierdut, fiind surclasați, aș spune, de un singur jucător: extremul stînga Deri, care, de altfel, avea să facă ulterior o mare carieră internațională.

Finalul de sezon 1931 s-a consumat la Atena. Bineînțeles, fotbaliștii noștri au jucat ca după înfrîngere. Deci, bine...

32. ROMÂNIA - CEHOSLOVACIA 4-1 (2-1)

Oradea, 20 septembrie 1931

ROMÂNIA: Czinczer—Vogl, Albu—Fieraru, Steinbach, Robe—Glanzman, Covaci, Stanciu, Bodola, Cociș.

CEHOSLOVACIA: Jaborniczy—Ciulik, Daucik—Jurceak, Stefl, Nassler—Vorbicek, Bradac, Kannhauser, Nejedly, Soral.

Au marcat: Stanciu (min 19), Cociș (min 28), Nejedly (min 35), Glanzman (min 47), Cociș (min 87).

Arbitru: Vasilievici (Iugoslavia).

Albu

O victorie prețioasă, în cadrul unui meci oficial: Cupa Europei Centrale pentru amatori, inițiată de Hugo Meisl. Fiind vorba de echipe amatoare, atît Cehoslovacia cît și România nu au aliniat jucători profesioniști. Menționăm că în echipa Cehoslovaciei figurează un mare număr de jucători cu valoare de profesioniști.

33. UNGARIA - ROMÂNIA 4-0 (3-0)

Budapesta, 4 octombrie 1931

UNGARIA: Sarkany—Palinkas, Havas—Szücs, Gergely, Kiraly—Nemes, Regos, Szanislo, Engelhardt, Deri.

ROMÂNIA: Czinczer—Vogl, Albu—Stanciu, Steinbach, Fieraru—Glanzman, Covaci, Sepi II, Bodola, Cociș.

Au marcat: Deri (min 6 și 16), Vogl (autogol, min 40), Engelhardt (min 75).

Arbitru: Fabris (Iugoslavia).

Un meci «catastrofal» al echipei noastre. Presa vremii explică această înfrîngere prin încrederea exagerată a jucătorilor noștri, care considerau ca o simplă formalitate partida cu amatorii maghiari. Comentatorul «Gazetei Sporturilor» menționează însă că rapiditatea jocului desfășurat de fotbaliștii unguri a dezorientat echipa noastră, care, pe deasupra, a avut de suportat și handicapul unui public zgomotos (40 de mii de spectatori). Iată și cîteva declarații:

Fodor, președintele federației profesioniste maghiare: «*Scorul nu este real. Românii, deși au jucat foarte slab, nu ne-au fost totuși inferiori la această diferență*».

Antrenorul emerit *Vogl*, care a jucat în acel meci de pomină, subliniază că rezultatul a depins numai de faptul că el și coechipierii săi au subapreciat forța echipei maghiare.

S-a vorbit în repetate rînduri despre faptul că echipele noastre nu izbutesc să-și arate valoarea atunci cînd îi întîlnesc pe fotbaliștii maghiari. În cazul meciului din 1931, considerăm că seria de succese a anului 1931 a pregătit înfrîngerea de la Budapesta. De altfel, așa cum vom vedea, peste numai doi ani, echipa noastră va învinge naționala amatoare a Ungariei, cu 5—1, la București (24 septembrie 1933).

34. GRECIA - ROMÂNIA 2-4 (2-2)

Atena, 29 noiembrie 1931

GRECIA: Jamalis—Vichelides I, Malios—Lecos, Balthasis I, Vichelides II—Miakis, Anghelachis, Ciolinas, Balthasis II, Arghirachis.

ROMÂNIA: Zauber—Sfera, Albu—Chiroiu II, Steinbach, Moravetz - Glanzman, Covaci, Sepi II, Bodola, Cocis.

Au marcat: Bodola (min 13 și 35), Anghelachis (min 38), Ciolinas (min 40), Sepi II (min 51), Bodola (84).

Arbitru: Fabris (Iugoslavia).

Echipa națională a României a reușit să se reabiliteze după meciul cu Ungaria. E drept, echipa Greciei era cu cel puțin o clasă mai slabă. În meciul de la Atena, Steinbach a făcut din nou o partidă excepțională. S-a remarcat, de asemenea, interul dreapta Covaci. Iată cum comentează meciul ziarul atenian «Elefteron Vima»: «*Drumul drept e cel mai scurt. Să nu începem demonstrații fără rost. Să recunoaștem că românii joacă mai bine fotbal ca noi, și atîta tot. Cvintetul ofensiv român a reprezentat cea mai subtilă înaintare din cîte s-au văzut vreodată la Atena*».

Atena 1931. Echipa României, în fața templului lui Theseu. Rîndul de sus: *Moravetz, Borbil I, Peteo Vîlcov, Albu, Nae Lucescu (membru al FRF) și doi suporteri. Jos: Chiroiu, Zauber, Sepi II, Glanzman, Sfera, Covaci. (Lipsește Bodola).*

Anul 1931 urma să fie primul an al diviziei naționale de fotbal. Startul primului campionat național divizionar trebuia să aibă loc în toamnă (n.r. — pînă atunci s-a jucat pe zone «geografice», echipa campioană fiind stabilită apoi, în urma unei întreceri finale, între cîștigătorii zonelor). Din păcate, cluburile au fost refractare «diviziei», privind cu îngrijorare numeroasele deplasări. Această opoziție a fost întotdeauna o trăsătură caracteristică a fotbalului nostru. Ideile bune, ideile limpezi, ideile de progres și-au tăiat drum foarte greu. Iată de ce a trebuit să mai așteptăm încă un an ca să trăim bucuria primului meci divizionar, Unirea Tricolor — AMEFA, în București. Dar, despre asta, în numărul viitor, pentru că am și intrat în anul 1932...

Antrenorul Nicolae Marcoci conduce antrenamentul celor mai tineri călăreţi ai clubului Steaua.

Printre urmașii lui H. Rang

Gheorghe Langa un demn reprezentant al echitaţiei româneşti.

Maestrul sportului Gheorghe Langa are 38 de ani, dintre care 20 şi i-a împletit cu sportul. Pe parcursul carierii sale de... călăreţ, mai exact între anii 1938 — 1967, Langa a reuşit să cucerească douăzeci de titluri de campion naţional (6 la categoria grea), precum şi 32 de locuri I în întîlniri internaţionale. Şi cum călăreţului îi stă bine... pe cal, la succinta prezentare a sportivului Langa trebuie să mai adăugăm că, în cele două decenii de întreceri pe pistele cu obstacole, multiplul nostru campion a avut drept parteneri 35 de cai.

Pe acest mare pasionat al curselor peste obstacole l-am întîlnit la centrul hipic al clubului Steaua, al cărui reprezentant este. De astă dată era îmbrăcat... civil. Pregătea plecarea lotului la un concurs hipic, în Iugoslavia. I-am solicitat să ne rezerve şi nouă cîteva minute.

— Continui deci să concurezi...

— De ce n-aş face-o? La 38 de ani un călăreţ nu este bătrîn. Vreau să particip la J.O. din München din '72. Retragerea mi-am planificat-o pentru anul 1974. Asta în cazul cînd nu mă voi răzgîndi...

— În prezent care îţi sînt caii favoriţi?

— Concurez pe Gînd şi Simplon şi-i mai pregătesc pe Mezin şi pe Pendula.

— Pe vechii «prieteni» îi mai întîlneşti?

— Machedon a murit, şi-l regret. Era un cal... Rubin a devenit pensionar. Zilele trecute am fost să-i văd. Îşi petrece bătrîneţele, liniştit, la o gospodărie agricolă de stat. Pe Lux II întîlnesc însă zilnic. Îi dau zahăr. Are 17 ani şi continuă să fie un cal de bază la concursurile de călărie ale juniorilor noştri.

— Machedon, pe care l-ai preţuit şi-l regreţi atît, ar fi meritat o statuetă...

— Să nu crezi că nu m-am gîndit. În oraşul Elmshorm din R.F. a Germaniei există o statuie de bronz a calului Meteor în mărime naturală, făcută în anul 1962, cînd acest cal celebru mai era încă în viaţă. Meteor a murit abia anul trecut. A fost calul lui Fritz Tideman, învingător la trei Olimpiade: Helsinki, Stockholm şi Roma. Meteor a repurtat în total 500 de victorii, iar pentru succesele sale i s-au atribuit peste 1 000 de trofee. La Elmshorm, cînd s-a făcut dezvelirea statuii a fost sărbătoare. La festivitate a participat întreaga populaţie a oraşului, plus cîteva mii de admiratori ai lui Meteor, veniţi special din alte centre. Este adevărat, Machedon nu a făcut nici pe sfert din isprăvile lui Meteor.

— Poate dacă-l încăleca Fritz Tideman...

— Nu ar fi fost exclus. Să ştii însă că şi noi am avut călăreţi de valoare — gîndeşte-te numai la Henri Rang — şi poate că şi astăzi am fi fost mai avansaţi în acest sport dacă nu ar fi existat şi perioade de total dezinteres faţă de călărie.

— Te rog să fii ceva mai explicit.

— Un singur exemplu şi mă vei înţelege. Pînă nu demult aveam în ţară 32 de manejuri, iar astăzi am rămas cu unul: cel de aici din Bucureşti, de la secţia noastră. O parte dintre manejurile de care am amintit au fost demolate, fără a se fi construit altele în schimb, iar altora li s-a schimbat destinaţia. În asemenea condiţii cum oare mai poate progresa călăria. De o bucată de timp, disciplinei noastre i se acordă însă din nou atenţie. Toate secţiile de călărie din ţară au primit cai, se va construi un manej la Sibiu, calendarul competiţional a fost simţitor îmbunătăţit...

— Şi toate acestea le consideri suficiente pentru impulsionarea călăriei?

— Desigur că ar mai fi multe de făcut. În întreaga ţară dresajul a fost aproape complet abandonat. Singur clubul nostru, Steaua, îi mai acordă atenţie. Antrenorul Nicolae Marcoci agită spiritele. Are în pregătire un «pluton» de copii, iar în plus pe călăreţii experimentaţi Mihalcea, Molnar, Velicu, Tudor Vasile. Dar ceea ce se face la noi la club nu este suficient. De dresaj ar trebui să se preocupe toate secţiile de călărie din ţară. Dresajul, formează călăreţii şi caii şi aceasta nu numai pentru proba de dresaj, luată ca atare, dar şi pentru obstacole...

*

Pe Gheorghe Langa, deşi era grăbit, discuţia l-a înfierbîntat şi după cîte aţi putut constata, el ne-a relatat o seamă de lucruri interesante. L-am ascultat cu atenţie în timp ce priveam admirativ activitatea febrilă de pregătire a călăreţilor fruntaşi şi a tineretului, de pe frumoasele terenuri de antrenament ale clubului. Mihai Timu şi Gheorghe Antohi, ceilalţi doi antrenori ai secţiei, conduceau de pe tuşă, cu competenţă, tumultuoasa cavalcadă.

G. ŞTEFĂNESCU

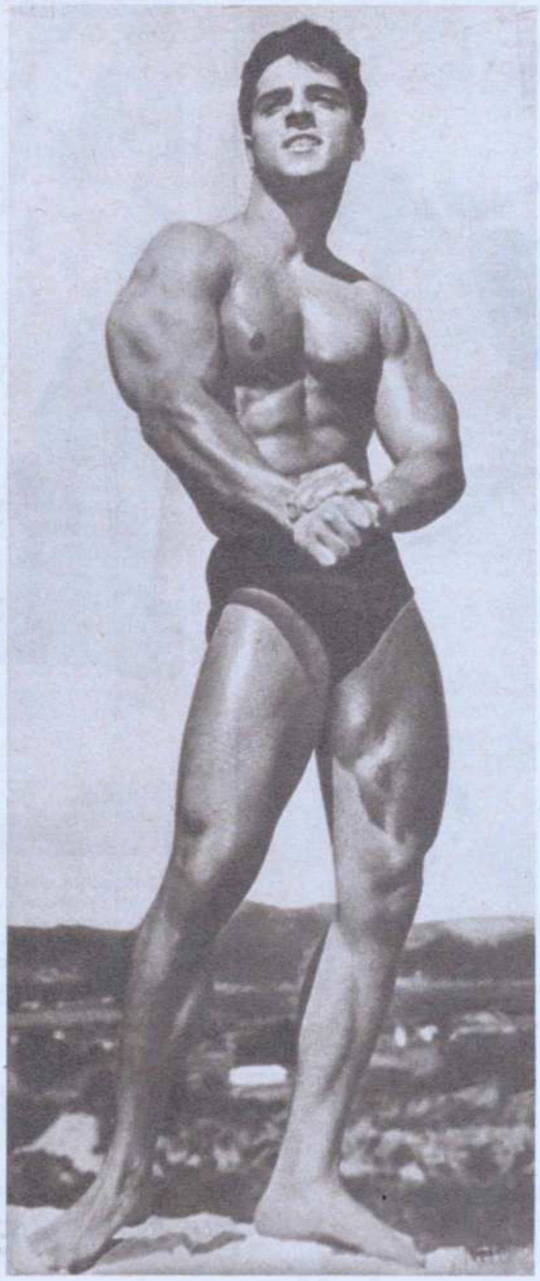
Camelia Verdeş şi Cornel Dinescu, la cei 14 ani ai lor, şi-au însuşit o tehnică remarcabilă la săriturile peste obstacole.

CULTURISMUL

GHEORGHE TELEMAN,
campionul nostru la categoria peste 1,68 m.

JOE DISTINI,
unul dintre campionii culturismului american.

MIT ANTIC ȘI PRACTICĂ MODERNĂ

Prin anii 1912—1913, doi fizicieni, Bohr și Rutherford, au exclamat: «*Evrika!*». Vălul alunecase și dezvăluise structura intimă a atomului. După mai bine de două milenii, atomul lui Democrit își găsește justificarea științifică. În aceeași perioadă, printr-o pură coincidență, fără ajutorul unor laboratoare și aparaturi moderne, se dezvăluie o altă mare «taină» a antichității, metoda de a se «*construi un corp frumos*». De data aceasta exclamația satisfacției descoperitorului a fost rostită de englezul Eugen Sandow, un tînăr veșnic predispus de a fi clientul spitalelor londoneze. Dorea să-și recapete sănătatea, se visa puternic. Eugen era însă tipul omului de acțiune. Făurindu-și din Herodikos — cel care afirmase că bolile rezultă din modul de viață și că pentru a fi sănătos trebuie să îmbini gimnastica cu medicina — un ideal. El a studiat medicina, educația fizică și le-a îmbinat cu înțelepciunea anticilor. Rezultatele au fost spectaculoase. Fostul tînăr, veșnic bolnav, s-a transformat într-un bărbat puternic și sănătos.

Așa s-a născut *culturismul modern.*

Ideea de a-ți «construi» un organism fortificat, echilibrat și armonios, n-a găsit însă partizani entuziaști în Europa. Dincolo de ocean, spiritul practic american a fost mai receptiv. Prin anii 1930 Jan Grimek devine un remarcabil propagator al acestei discipline sportive. Curînd, în S.U.A., culturismul devine «industrie». Se nasc cluburi, apar metode rapide, se recomandă un anumit regim alimentar. Un «alchimist» modern, Bob Hoffman mi-a declarat într-o perioadă cînd cunoșteam prea puține despre culturism: «*Poț construi un om, un campion, pe măsura datelor cerute!*». Păstrînd un anumit simț al proporțiilor, cuvintele lui Bob nu sînt departe de adevăr. La ora actuală culturismul a cucerit întreg globul pămîntesc. În peste 250 000 de diferite asociații sportive bărbați și femei de la 8 ani la 60 de ani, execută exerciții care au un singur scop: întărirea organismului.

Desigur, ca în orice activitate umană și aici s-au înregistrat exagerări. Aglomerările supramusculare par — cel puțin prin ochiul nostru contemporan — inestetice. Adevăratul ideal al culturismului este, însă, un corp armonios dezvoltat, suplu, rezistent și capabil de mari eforturi. Acest lucru se obține printr-o pregătire riguros științifică, în care se ține seama de o serie de principii verificate în practică. Cuvintele rostite cîndva de autorul Iliadei par un adevărat crez al acestei activități: «*Nimic prea mult*». Și din acest «nimic» se dezvoltă corpuri armonioase, echilibrate, viitorii campioni.

Otto BENKŐ

N.R. — Revista noastră neavînd spațiu suficient pentru a oferi cititorilor săi un curs de culturism, le recomandă celor interesați să urmărească «lecția» amănunțită publicată în revista «Educație fizică și sport» — nr. 5/1968.

POȘTA REDACȚIEI

GHEORGHE IONICĂ — Comuna Măgurele și PASCU DRĂGOI — Comuna Cuptoarele. Dorința dumneavoastră de a afla «ceva» despre culturism vă este satisfăcută chiar în acest număr. Pentru amănunte, însă, vă recomandăm să citiți revista «Educație fizică și sport» nr. 5/1968.

GHEORGHE GOANGĂ — Galați. Meciul România — Austria (amatori), încheiat cu scorul de 4—1 în favoarea noastră, s-a disputat la 8 mai 1932, la București. România a aliniat următoarea formație: Lăpușneanu — Albu, Vogl — Robe, Steinbach, Borbil II — Glanzman, Covaci, Sepi II, Bodola, Cociș. Golurile au fost înscrise de Sobotka (min. 17) pentru austrieci și de Covaci (35), Cociș (36), Bodola (44) și din nou Cociș (85) pentru noi.

ION MIU — Comuna Cornești. Iată formațiile reprezentativei României care au jucat în meciurile amintite de dumneavoastră. 30 septembrie 1945, Budapesta: Ungaria — România 7—2 (5—2). Echipa României: Boroș — Ghiurițan, Băcuț I — Ritter, Ion Vasile, Simatoc — Fabian II, Marian, Spielman, Petschowski, Reuter. 11 octombrie 1946, Tirana: România — Iugoslavia 2—1 (2—1). România: Lăzărescu — Ritter, Negrescu — Simatoc, Meszaros, Băcuț I — Fabian II, Reuter, Spielman, Petschowski, Toth III. 13 octombrie, 1946, Tirana: Albania — România 1—0 (0—0). România: Lăzăreanu — Ritter, Negrescu — Simatoc, Meszaros, Petschowski — Fabian II, Marian, Spielman, Reuter, Coracu. 6 iulie 1947, Sofia: Bulgaria — România 2—3 (0—1). România: Valentin Stănescu — Ritter, Farmati — Băcuț I, Pall, Șiclovan — Farcaș, Marian, Spielman, Petschowski, Dumitrescu III. 26 octombrie 1947, București: România — Polonia 0—0. România: Sadovski — Ritter, Darok — Băcuț I, C. Marinescu, Șiclovan — Incze II, Marian, Vaczi, Spielman, Dumitrescu III.

MIHAILOV GIURA — Timișoara. Deci ați făcut pariu cu un prieten în privința scorului și formațiilor aliniate de reprezentativele României și Iugoslaviei într-un meci a cărui dată de disputare nu o știți! Amicul dumneavoastră susține că «meciul în cauză» ar fi avut loc în 1931, la București și că atunci, în formația noastră nu a jucat... Gheorghe Constantin de la Steaua. Are dreptate. Constantin nu a jucat în 1931, deoarece nici nu se născuse. În schimb greșește în privința datei meciului. În 1931 nu s-a disputat nici o partidă România — Iugoslavia la București. Dumneavoastră afirmați că meciul buclucaș ar fi avut loc la Belgrad și că atunci Constantin a debutat în «națională». Este adevărat că Gheorghe Constantin a debutat în reprezentativa noastră într-un meci contra Iugoslaviei, la Belgrad, cînd victoria ne-a revenit cu 1—0, dar evenimentul nu avea loc prin... 1931, ci la 22 aprilie 1956. Deci o... mică diferență de 25 de ani. Cine a cîștigat pariul? Stabiliți între dumneavoastră. Nouă ne e foarte greu...

MIHAELA DINESCU — București. 1) Hocheistului Iulian Florescu de la Dinamo și colegilor săi de echipă le puteți scrie pe adresa clubului: București, Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9. 2) Patinatoarea americană Peggy Fleming a trecut la profesionism. Regretăm foarte mult, dar nu-i cunoaștem adresa. Încercați, însă, să-i scrieți prin intermediul Federației americane de patinaj: United States International Skating Association. 407 N. 8th, st., St. Louis, Mo. 63 101. S.U.A.

COSTIN BADIC și ION BARON — Mizil. Vă felicităm pentru cunoștințele dumneavoastră în domeniul fotbalului și, în același timp, pentru inspirata alegere a fotbaliștilor care, după părerea dumneavoastră, ar trebui să alcătuiască «naționala» noastră. În linii generale, fiind și noi de acord cu echipa pe care ați ales-o, o propunem, la rîndul nostru, selecționerilor Federației de fotbal: *Coman — Barbu — Sătmăreanu, D. Nicolae, Hălmăgeanu, Mocanu — Ghergheli, D. Popescu — Pîrcălab, Voinea, Sorin Avram.*

Să vedem dacă «vederile» dumneavoastră, selecționeri amatori, vor coincide cu părerile selecționerilor profesioniști.

S magazin

ÎN FAMILIE

Ultima ediţie a campionatelor naţionale de juniori la atletism a fost suprapopulată: 1 112 participanţi. Dintre aceştia, peste o sută s-au aliniat numai la startul probelor de 300 m rezervate juniorilor şi junioarelor mici. Dacă la băieţi (fotografia de sus) problema primului loc putea fi soluţionată dinainte, clujeanul Vasile Majdik fiind mult avansat faţă de colegii de probă, la fete s-a dat o aprigă luptă între două eleve din clasa a XI-a a Liceului nr. 2 din Braşov. Este vorba de tinerele atlete Adriana şi Mariana Stancu (fotografia de jos), care, deşi surori gemene, nu s-au... menajat reciproc, ocupind primele două locuri în finala probei. Învingătoarea, Adriana, a realizat chiar un nou record republican — 41,4.

MĂRCI ROMÂNEŞTI PENTRU OLIMPIADĂ

Pentru cinstirea Jocurilor Olimpice ce se vor desfăşura în Mexic, Ministerul Poştelor pune în circulaţie o serie specială de mărci poştale, denumită «MEXICO 1968».

Noua serie cuprinde 8 valori şi o coliţă, în ale căror desene sînt înfăţişate citeva discipline sportive cum ar fi aruncarea suliţei —femei (valoarea de 10 bani), nataţie —femei (20 de bani), volei —bărbaţi (40 de bani), box (55 de bani) lupte greco-romane (60 de bani), scrimă —bărbaţi (1,20 lei), canoe (1,35 lei) fotbal (1,60 lei) şi alergări — bărbaţi (coliţa în valoare de 5 lei).

Toate mărcile au ca fundal un disc cu împodobiri din arta aztecă, precum şi cele 5 cercuri olimpice, legenda cuprinzind cuvintele «Mexico 1968» şi «Poşta română». Tirajele variază între 1 şi 3 milioane de exemplare, exceptind valoarea de 1,60 lei (250 000 exemplare) şi coliţa (120 000 exemplare). Mărcile sînt dantelate şi tipografiate în sistemul tiefdruk, pe hîrtie cromo, în cîte 4—6 culori şi au dimensiunea 38/48 mm. Coliţa, dantelată, numerotată şi gumată are dimensiunea 90/1000 mm. Machetele grafice sînt semnate de pictorul Aurel Popescu.

Aceste noi mărci poştale, făcînd parte din rîndul celor cu subiect sportiv, sînt clasate în subdiviziunea tematică «Olimpiade».

Pompiliu VOICULET

CITITORII FOTOGRAFIAZĂ

Toboganul de la Palatul Pionierilor este foarte solicitat în aceste zile de caniculă deoarece, cum nu se putea mai bine, jgheabul de beton este o excepţională «rampă de lansare» în bazinul de înot. Autorul imaginei, elevul GIGEL PARASCHIVESCU din Bucureşti, ne-a mărturisit că nici chiar el, un fotoreporter amator serios, nu a putut rezista tentaţiilor acestei... rampe de lansare.

mai în glumă, mai în serios

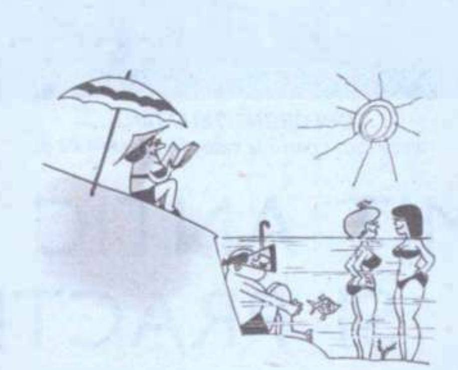
PARODIE OLIMPICĂ

Filmele de scurt metraj sînt, în general, aşteptate cu nerăbdare, atunci cînd aduc pe ecran idei şi imagini inedite, de un larg interes pentru public. Am vizionat zilele trecute «Olimpiada focului» — o recentă producţie a studioului de specialitate, care, ca şi pe spectatorii din sală, ne-a plictisit.

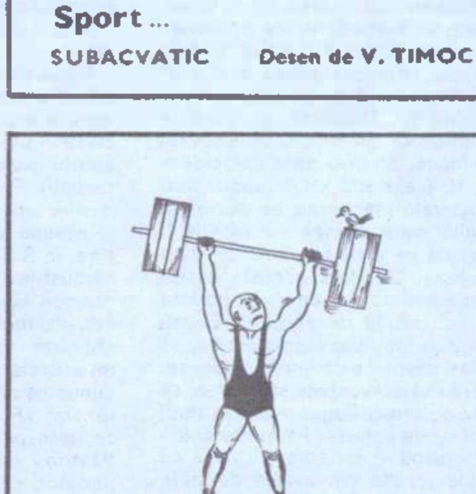
Ideea furnizată de varietatea competiţiilor sportive ale Olimpiadelor i-a îndemnat pe realizatorii scurt-metrajului (regizor Paul Orza) să se oprească cu aparatul de filmat într-un combinat siderurgic. Şi aici, de dragul culorii şi al fotografiei, au surprins imagini disparate, fără nici o continuitate, care parodiază neinspirat faze şi etape ale Olimpiadei sportive. Imaginile lipsite de comentariu nu dau viaţă filmului, chiar dacă pe ecran flăcările şi oţelul topit simbolizează mişcarea. Iată de ce în corul scîrţîitului de scaune şi al discuţiilor spectatorilor, ne-am întristat şi noi pentru nereuşita de pe ecran.

De reţinut secvenţele prezentate în generic filmate la Jocurile Olimpice de la Tokio. Păcat că au folosit numai ca pretext peliculei!...

M.P.

Sport ...
SUBACVATIC **Desen de V. TIMOC**

FĂRĂ CUVINTE **Desen de Octavian ANDRONIC**

CONSOLARE

Deşi excelentul ciclist Raymond Poulidor s-a... bătut ca un leu 16 din cele 22 de etape, cît a durat «Turul Franţei», din cauza unui accident el a fost nevoit să abandoneze şi nu a mai putut reedita performanţa realizată în luna mai, cînd a cîştigat Turul Spaniei. Poulidor, care luase startul în dificila cursă franceză cu gîndul la primul loc, se consolează acum cu amintiri ceva mai vechi. Una dintre acestea este şi imaginea din stînga, unde Raymond primeşte onorurile primului loc în Turul Spaniei. Consolarea este, totuşi, destul de relativă. Turul Spaniei nu e... Turul Franţei.

RIVALII PRIETENI

Paradoxal dar adevărat: prietenia dintre cunoscuţii atleţi Gaston Roelants (Belgia) şi Ron Clarke (Australia) s-a născut din neîmpăcata lor rivalitate de pe pistele de alergări. Cu prilejul cursei de 10 000 m, alergată la concursul internaţional de la Stockholm, disputa celor doi, aprigă pe pistă, s-a încheiat cu o nouă şi sinceră exprimare a prieteniei. Roelants (dreapta), clasat pe locul patru, a fost primul care l-a felicitat pe Clarke pentru victorie.

EMIL RACHED „GIGANTUL DIN RIO"

La începutul acestui an, în formaţia echipei Botafogo — Rio de Janeiro, care participa la «Cupa mondială» de baschet, de la Filadelfia, evolua un jucător care chiar de la apariţia sa a produs senzaţie. Dar nu datorită unei măiestrii a jocului său sau cine ştie căror virtuţi tehnice deosebite. Dimpotrivă. Ca jucător era un oarecare. Gabaritul său întrecea însă tot ce se văzuse pînă atunci în materie de giganţi ai baschetului. Din care cauză Emil Rached, căci despre el este vorba, a fost supranumit «gigantul din Rio». Însuşi Wilt Chamberlain (2,12 m), unul dintre cei mai mari jucători din lume, la vederea «gigantului» a exclamat: «în faţa lui mă simt un liliputan».

Emil Rached s-a născut la 14 mai 1943. El locuieşte în prezent lîngă Rio de Janeiro, la Campinas, unde este proprietarul unui magazin de băuturi. Are 2,36 m înălţime în poziţie normală şi 3,30 m cînd este cu braţele ridicate; cîntăreşte 136 kg şi poartă pantofi nr... 52. Face parte dintr-o familie de uriaşi: tatăl său este un colos, cei doi fraţi mai mici depăşesc şi ei doi metri, iar cele patru surori au toate peste 1,80 m. Numai mama sa este mai mică de statură, numai 1,60 m. Logodnica lui, cu care în curînd se va căsători, nu face nici ea excepţie de la regula familiei Rached: înălţimea, doi metri! Dacă din punct de vedere strict sportiv Emil Rached nu a lăsat la Filadelfia o impresie deosebită, în schimb, prin statura sa, cu totul neobişnuită, a constituit punctul de atracţie al întrecerilor. Şi o astfel de ocazie, o adevărată mană cerească, nu putea scăpa americanilor. Aşa se face că o cunoscută casă de filme de la Hollywood l-a solicitat să joace într-un film unde interpretează rolul lui Dracula, versiune modernă a lui Frankenstein, monstrul care, după ce-şi ucidea victimele, în exclusivitate femei, le sugea sîngele. Este un rol ce nu i se potriveşte unui om ce nu poate suporta să vadă nici măcar o picătură de sînge. Dar cine ştie, poate pentru film va dovedi mai multe aptitudini decît pentru baschet, unde deocamdată s-a impus numai datorită impresionantei sale staturi cu care domină «de la înălţime» pe toţi giganţii baschetului, de la Chamberlain la Lou Taylor (2,14 m), de la Bill Russel (2,12 m) la Don Alcindo (2,16 m).

Fotografia alăturată îl prezintă pe Emil Rached, împreună cu un gazetar sportiv italian prezent la întrecerile de la Filadelfia, Lino Manocchia. Acesta din urmă, cu toată înălţimea sa, deloc neglijabilă (1,80 m), pare un pitic pe lîngă «gigantul din Rio».

Leonida TONCU

UMBRELA... MIRACULOASĂ

Îl poate ajuta o umbrelă de soare pe un atlet să obţină un rezultat mai bun? La această întrebare, atletul finlandez Erkki Mustakari a răspuns afirmativ. După un concurs internaţional de atletism, desfăşurat nu de mult pe stadionul olimpic din Stockholm, Mustakari a declarat că fără umbrela cu care un coechipier l-a apărat de razele puternice ale soarelui în momentele concentrării pentru săritură, el nu ar fi realizat 5,15 m la «prăjină», rezultat cu care a cîştigat primul loc.

Credem că dacă totul ar fi numai în funcţie de... umbrelă şi prăjiniştii noştri şi-ar îmbunătăţi performanţele...

FAVORITUL „TALPAQUE"

Nu sînt puţine cazurile cînd numele unui «pur-sînge» a devenit cunoscut ca şi cel al unei vedete de cinema. Vă prezentăm un astfel de nobil patruped. Cîştigător al premiului Juigné, «Talpaque» — aşa se numeşte... vedeta cabalină — s-a numărat printre protagoniştii Marelui Premiu al Parisului, care s-a disputat nu de mult la Longchamp.

12 GREŞELI...

comise pentru amuzamentul dumneavoastră de către caricaturistul **Octavian COVACI**. *Comparaţi cele 2 desene şi descoperiţi-le!*

FAVORIŢI OLIMPICI

DEREK CLAYTON favorit la maraton

Specialiştii consideră că Derek Clayton este cel mai bun produs al atletismului australian, după Herb Elliott şi Ron Clarke. Gloria acestui atlet a venit pe neaşteptate. În ziua de 3 decembrie 1967, la concursul de la Fokuoka (Japonia) el ciştigă cursa de maraton în extraordinarul timp de 2:09.36,4 — cea mai bună performanţă mondială din istoria acestei probe. Mulţi iubitori ai atletismului din Australia şi din întreaga lume au rămas nedumeriţi la aflarea acestui rezultat. Singurul care nu s-a mirat a fost însă Clayton. El demonstrase cu această ocazie excepţionalele sale calităţi pentru dificila probă de fond prelungit.

Clayton se deosebeşte de ceilalţi maratonişti prin talia sa înaltă (1,88 m). Imaginaţi-vă tabloul pe care-l urmăreau spectatorii în timpul desfăşurării cursei de maraton de la Fokuoka: pentru locul întîi luptau Clayton (188 cm) şi japonezul Seihiro Sasaki (162 cm).

Nici vîrsta, nici stagiul sportiv ale maratonistului australian nu respectă canoanele în general cunoscute. Se ştie că maratoniştii obţin rezultatele cele mai bune, în jurul vîrstei de 30 ani, după o perioadă lungă de antrenamente (8—10 ani).

Derek a emigrat în Australia cu patru ani în urmă. Pînă atunci a locuit în Irlanda de Nord şi nu practica atletismul. Sosit în Australia el începe să se antreneze în probele de fond şi demifond. Mai tîrziu îşi încearcă posibilităţile şi în proba de maraton. Iată evoluţia rezultatelor sale: în martie 1965, atrage atenţia specialiştilor cu rezultatul de 4.08,5 obţinut în proba de 1 milă; în septembrie, participînd pentru prima dată la un concurs de maraton realizează timpul de 2:22.12,0 ocupînd locul al nouălea; în 1966 obţine o serie de performanţe foarte bune (2 mile — 8.46,0; 3 mile — 13.25,2; 5000 m — 13.59,8; 6 mile — 28.58,0; 10.000 m — 29.42,2).

Eforturile exagerate influenţează însă negativ sănătatea sportivului. Nu rezistă tendonul lui Achile şi în ianuarie 1967 este supus unei intervenţii chirurgicale. Dorinţa de alergare este însă atît de mare încît Derek reîncepe antrenamentele chiar în luna aprilie.

Maratonul de la Fokuoka îl situează în fruntea specialiştilor acestei probe. Cu rezultatul de 2:09.36,4, el ocupă primul loc în clasamentul celor mai buni maratonişti din toate timpurile.

Evoluţia vertiginoasă a alergătorului australian îl aduce în rîndul marilor favoriţi ai Jocurilor Olimpice de la Mexico. Derek Clayton intenţionează să participe numai la proba de maraton. El consideră că adversarii săi principali vor fi Bikila Abebe (Etiopia) şi Gaston Roelants (Belgia).

BARBARA FERRELL succesoarea „gazelei negre"

Barbara Ferrell tînăra sprinteră de culoare care a egalat anul trecut recordul mondial în proba de 100 metri, este considerată în Statele Unite, ca urmaşă a Wilmei Rudolph, supranumită la timpul său «gazela neagră».

Barbara a început să practice atletismul în octombrie 1964. Chiar în primul sezon ea obţine rezultate foarte bune (60 iarzi — 6,7; 100 iarzi 10,8 şi 220 iarzi — 24,4). În 1966 numele ei este inclus în lista primelor zece atlete din lume în probele de 100 m şi 200 m — 11,4 şi 23,7. Anul următor ea reuşeşte să egaleze recordul mondial în proba de 100 metri (11,1) şi să obţină performanţa de 23,4 la 200 metri. În acelaşi sezon ea cucereşte titlul de campioană a Jocurilor Panamericane în proba de 100 m — 11,5 şi medalia de argint în proba de 200 m — 23,8. În meciul America—Europa, Barbara se clasează pe locul al treilea în proba de 100 m — 11,4, pierzînd în faţa unor sportive mai experimentate — I. Kirszenstein şi W. Tyus.

Tînăra atletă a reuşit să realizeze un progres atît de rapid datorită unor calităţi native excepţionale: reacţie excelentă şi manieră de alergare naturală. Spectatorii moscoviţi au avut ocazia s-o urmărească la concursul internaţional organizat în Palatul Sporturilor. Barbara a reuşit să stabilească cu această ocazie un nou record mondial în proba de 50 m plat — 6,0 sec.

După cursa record ea a răspuns la interpelările ziariştilor:

«Pregătindu-mă pentru Mexico, mă antrenez de cinci ori pe săptămînă — cîte 2 ore pe zi. Atenţia cea mai mare o acord prelucrării tehnicii startului şi parcurgerii unor porţiuni scurte, cu o viteză aproape maximă. Volumul de lucru săptămînal — 5 mile (8 km). Din cînd în cînd particip la crosuri şi joc baschet. Începînd din aprilie şi pînă în august (inclusiv) concurez de 25—30 de ori. Probabil că adversarele mele principale la Jocurile Olimpice de la Mexico vor fi poloneza I. Kirszenstein, cubaneza M. Cobian şi compatrioata mea W. Tyus».

CONCURSUL DE FOTOGRAFII al revistei

Reamintim că revista «Sport» organizează un concurs de fotografii cu subiect sportiv, deschis tuturor iubitorilor genului, amatori şi profesionişti.

Participanţilor le este oferită o tematică deosebit de bogată: imagini din activitatea sportivă de masă şi de performanţă din asociaţii şi cluburi, din întreprinderi, instituţii, şcoli şi universităţi, de la sate; aspecte de la întreceri oficiale şi amicale, fotografii de stadioane şi baze sportive sau ale terenurilor simple, amenajate de iubitorii sportului, instantanee turistice, portrete de sportivi fruntaşi etc.

În concurs sînt admise fotografii alb-negru pe hîrtie lucioasă de format 18×24 cm. Ele vor fi însoţite de note care să indice numele autorului, adresa, profesia, titlul fotografiei. Numărul fotografiilor trimise de un participant este nelimitat.

Revista «Sport» va publica unele fotografii primite pentru concurs, plătind drepturile legale de autor, fără a anticipa asupra rezultatului concursului.

Menţionăm că vor fi primite în concurs numai fotografii care nu au mai fost publicate.

Se vor acorda următoarele premii:

— Premiul I	1 500 lei
— Premiul II	1 000 lei
— Premiul III	500 lei
— 5 menţiuni a	200 lei

Fotografiile vor fi trimise pînă în ziua de 1 noiembrie a.c., data poştei, pe adresa: Vasile Conta 16, redacţia revistei «Sport», cu menţiunea «FOTO — 1968».

Itinerar turistic

Ce e nou pe litoral

La mijlocul sezonului estival, vilegiaturiștii au pus stăpînire pe Riviera românească. Senin cit vezi cu ochii; soarele la azimut împrumută mării culori de smarald și nuanțe nebănuite; plajele oferă o «caldă» ospitalitate pe covoare catifelate, țesute din nisipul cel mai fin. Pe zeci de kilometri se înșiruie colierul stațiunilor marine, fiecare alcătuită din splendide bijuterii de beton și sticlă. Flori de toate culorile. În hoteluri, pe plajă, în baruri, se încrucișează convorbiri în toate limbile pămîntului...

Este, de fapt, tabloul obișnuit al noului nostru litoral.

Dar fiecare sezon aduce celor veniți din cuprinsul țării sau de pe alte meleaguri să-și petreacă aici vacanța nenumărate daruri, cu acea simplă generozitate specifică românilor.

La Mamaia, oameni de pretutindeni se întrec în bună dispoziție. Francezi volubili, germani mereu preocupați, englezi sobri, italieni glumeți, americani care se acomodează oriunde, toți formează pentru cîteva săptămîni o mare și efervescentă familie. O scurtă convorbire cu cîțiva tineri danezi și suedezi, relevă faptul că se simt foarte bine în ambianța românească: băi de soare, înot, tenis, iahting, — dimineața; vizite la muzeele din Constanța, un spectacol — după-amiaza; cîteva ore plăcute într-un bar — seara.

«Felul în care sîntem primiți pretutindeni merită toate laudele. Stațiunile de de la Marea Neagră rivalizează cu oricare

altele din Europa. Ne simțim minunat», ne spune o profesoară din Göteborg.

În campingul de la Mamaia un grup de turiști germani, proaspăt sosiți, își întind corturile printre automobile.

— *Guten Morgen! Her?lich wilkommen in Rumänien, Herr.*

— *Kurt Werner, din München. Bună dimineața!*

În românește, spre plăcuta noastră surpriză. Dl. Werner ne vorbește despre bucuria pe care o încearcă petrecîndu-și vacanța în fiecare an în țara noastră. De șase ani vine cu familia pe litoral și așa a început să învețe limba noastră.

În jurul impunătorului hotel «București» s-au înălțat încă nouă hoteluri moderne, cu o capacitate totală de 2 750 locuri, la care se adaugă încă 500 locuri existente în căsuțe cochete și 5 noi restaurante.

Turiștii francezi se găsesc anul acesta în fața unei neașteptate surprize, de care se bucură, firește, toți ceilalți: la Mamaia, într-o oază de verdeață s-a construit un autentic sat franțuzesc alcătuit din căsuțe așa cum se clădesc pe Loire — cu grădinițe inundate de flori, restaurant, mîncăruri și jocuri specifice. În nordul Mamaiei se înalță construcția unei tabere pentru copii de vreo 3 000 locuri.

Și la Mangalia sînt noutăți. După cum se știe, a început aici construcția unui mare complex turistic, care peste doi-trei ani va avea nu mai puțin de 18 000 locuri.

La Costinești, cîteva sute de locuri în plus, în bungalow-uri.

La Eforie, cîteva zeci de vile mici în care oaspeții vor avea o găzduire intimă, familiară.

Sezonul din acest an aduce pe litoralul nostru și un alt gen de noutăți: apariția unor noi stațiuni balneo-climaterice pe pămîntul dobrogean.

Pe malul lacului Nuntași se dezvoltă o stațiune care a început a fi tot mai căutată. Lacul Nuntași conține un nămol fin, sulfurat, puternic mineralizat, exact ca cel de la Tekirghiol. Specialiștii prevăd o mare extindere balneară în extremitatea sudică a complexului de lacuri Razelm-Sinoe; în această zonă apa are o salinitate de peste 15 gr. la litru, adîncime mică și condiții excepționale pentru helioterapie, întregite de plaja marină de la Chituc, lată de cîțiva kilometri și acoperită de nisip fin, aidoma aceluia de la Mamaia.

Turiștii care iubesc marea vor trebui să-și noteze pe itinerariile vacanței încă o nouă stațiune: Neptun (în fotografie). În 1970 această stațiune va avea o capacitate de peste 10 000 locuri în hoteluri, 4 400 în căsuțe confortabile, 3 000 în campinguri. Acest orășel turistic, care poartă numele zeului mărilor, se află la 3 km nord de Mangalia, nu departe de locul pe care se înălța antica cetate Callatis, e bogat în vestigii greco-romane. Clima e dulce și florile își deschid corolele din timpuriul primăverii pînă cînd cade bruma. Stațiunea Neptun a primit oaspeți încă din vara aceasta, oferind terenuri de sport, cherhanale, restaurante, serbări marinărești, spectacole folclorice.

Litoralul mai oferă și alte variante pentru a petrece timpul liber, în mod activ și folositor. În toate stațiunile se pot practica sporturi și jocuri distractive: turismul echitația, minigolful, schi nautic, canotaj, iahting, iar la Mamaia s-a dat în funcțiune o mare instalație de bowling (popice automate).

În plus, serile dobrogene la Mînăstirile Cocoșu și Celic-Dere, grandioase manifestări organizate în mijlocul pădurii, excursii în Deltă sau pe «nisipurile de aur» din Bulgaria.

Dacă astăzi pe aceste meleaguri vin anual peste 300 000 turiști români și străini edilii litoralului creează neconteniț condiții care peste puțini ani vor ridica această cifră la un milion! Vor apare alte stațiuni: Midia, Agigea, Tuzla, 2 Mai, Vama Veche, 23 August. Peste 10 ani litoralul românesc se va desfășura pe 70 kilometri într-un șir neîntrerupt de stațiuni maritime de agrement.

La fiecare răsărit de soare, atunci ca și azi, acest pămînt ospitalier de lîngă «Marea cea mare» va fi salutat în toate limbile pămîntului, ca un loc al destinderii, sănătății și voioșiei

Ion PREDA și
Ion VALERIU POPA

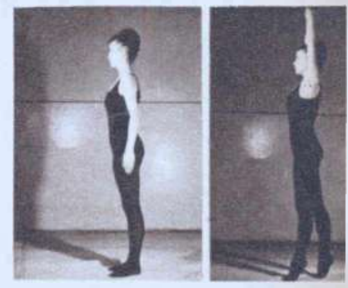
Cîteva din

SECRETELE

TINEREȚII - SĂNĂTĂȚII - FRUMUSEȚII

EXERCIȚII PENTRU MENȚINEREA SUPLEȚII (Nr. 2)

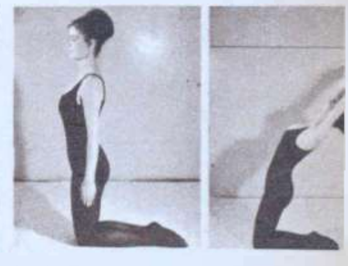
I

În timpul activității statice de birou, musculatura care menține articulațiile obosește și după un timp mai mult sau mai puțin îndelungat se relaxează. În aceste perioade articulația este menținută numai de ligamente, care și ele se întind peste măsură. E necesar să pregătim în fiecare dimineață mușchii și în general întregul organism, pentru solicitarea din timpul zilei.

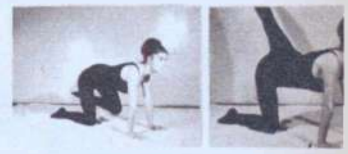
Prin forța împrejurărilor, membrele inferioare sînt acelea care fac maximum de mișcare în timpul zilei și, deoarece de mii de ani omul nu se mai cațără prin copaci, trebuie să suplinim aceste mișcări printr-o gimnastică bine executată. Dacă vom compara un locuitor al satelor, care la munca cîmpului face o largă gamă de mișcări, cu un citadin, putem să ne dăm seama de diferență, ultimul dacă a dus o viață sedentară din tinerețe, va avea membrele superioare și trunchiul slab dezvoltat proporțional.

II

În ultima vreme tineretul a fost atras de culturism și foarte mulți doreau să-și dezvolte cît mai rapid o impresionantă masă musculară. Am văzut cîteva exemplare fotografiate și mi se părea că sînt pregătite pentru o lecție de anatomie. Într-adevăr aveau musculatură din belșug, o musculatură globuloasă, disproporționată. Idealul de frumusețe este o persoană armonios dezvoltată și acest exces nu se cere decît acelora, care practică un sport de performanță ce necesită desfășurarea unei forțe deosebite.

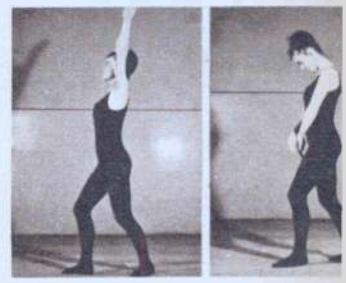
III

Acești coloși fotografiați în costum de baie erau oarecum acceptabili, dar în general noi umblăm în majoritatea timpului îmbrăcați și valoarea estetică se reduce simțitor.

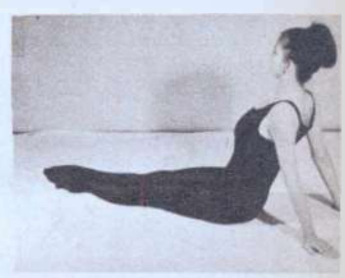
Idealul de frumusețe și armonie îl putem găsi în anticele statui grecești, a căror puritate de linii nu și-a găsit nici pînă azi echivalentul.

IV

O masă mare musculară este în detrimentul supleței. Pentru femei supletea este echivalentă cu grația în mișcări, lucru atît de necesar lor pentru a atrage privirea. Deși tînăra secolului XX este mai degajată, cu o alură mai sportivă, totuși un mers suplu, mișcări armonioase, libbre, ușoare, o fac mult mai atractivă. De aceea este bine ca și femeile să utilizeze exercițiul fizic într-o măsură mai mare, mamele să-și obișnuiască fetițele cu gimnastica și să nu limiteze normala necesitate de mișcare a copilului, ci să o canalizeze în direcția mișcării organizate, astfel ca aceasta să devină o obișnuință, ca spălatul pe dinți.

V

Frica de gimnastică și sport aduce prejudicii foarte mari copiilor în dezvoltarea lor, deoarece mișcarea este elementul cel mai important, baza sănătății, a integrității atît a celei fizice cît și a celei psihice.

Dr. Edit PETRUȚ

EXPLICAREA EXERCIȚIILOR

Ex. 1. Treizeci de pași mers pe vîrfuri cu brațele sus, pumnii încleștați și palmele întoarse spre tavan. La fiecare pas se va executa o tracțiune puternică de brațe în sus.

Ex. 2. Din pe genunchi, brațele pe pe lîngă corp, veți executa 16 extensii de trunchi simultan cu ridicarea brațelor în sus.

Ex. 3. Din pe genunchi pe patru labe, spatele drept și capul sus, veți executa 20 de ridicări alternative ale picioarelor întinse cît mai sus. La fiecare ridicare de picior veți executa patru arcuiri.

VI

Ex. 4. Respirațiedin mers, 16 pași, la inspirație veți ridica brațele și capul sus, la expirație veți încrucișa brațele pe abdomen și veți înclina bărbia în piept.

Ex. 5. Din întreg șezînd, cu brațele sprijinite la spate, veți executa 12 coborîri ale trunchiului la dușumea, cu brațele întinse lateral și ghemuirea genunchilor la piept.

Ex. 6. Din pe genunchi, cu brațele la șold, veți executa înclinarea trunchiului înainte, cît mai aproape de dușumea, întinzînd brațele înainte și așezînd șezuta pe călcîie. Veți executa 4 arcuiri de trunchi. Exercițiul se execută de 12 ori.

Încheim programul cu exercițiul de respirație de la nr. 4.

Prof.
Marga CONSTANTINESCU

SPORT
LEI 2,50

BUCURIA VACANȚEI

Foto: Ion MIHĂICĂ